

KORUNA SNŮ

BLÁZNI A LHÁŘI

JAN KUCIN

HOST

KORUNA SNŮ

BLÁZNI A LHÁŘI

JAN KUCIN

BRNO 2025

© Jan Kucin, 2025

Cover illustration © Veronika Cágová, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2876-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-2877-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2878-3 (MobiPocket)

Vážení diváci i náhodní žízňiví kolemjdoucí. Vítejte u Královny a štíra! Nikdy jsme se u nás nebáli žádné výzvy. Prošli tudy snad všichni významní i bezejmenní umělci současnosti i historie. Nyní jste však svědky něčeho rozsahem, zpracováním i ambicemi naprosto výjimečného. Nastudováno talentovaným a početností nikdy nevidaným hereckým sborem. Dechberoucí kulisy a scény, připravené mistry řemeslníky. Neznámý geniální autor, který životní dílo zanechal pod anonymní rouškou noci na prahu našich dveří. Nevíme, zda jde jen o bravurně zpracovanou dramatizaci domněnek a výmyslů, nebo snad tajemný umělec skutečně nahlédl do zlomových událostí našich dějin. Bez nejmenších pochyb však o známých či neznámých postavách historie už nebudete smýšlet jako dřív.

Hlavními hrdiny tohoto divadelního zázraku jste ovšem vy, nádherné dámy a šarmantní pánové. To vy jste důvodem, abychom se do tak bláznivého podniku vůbec pustili. Bez vás by totiž umělecká tvorba byla smutná, osamělá a nanejvýš prodělečná záležitost.

Váš smích a dobrý rozmar je hudbou pro uši mé i všech herců a muzikantů, netrpělivě vyhlízejících začátek dalšího dějství. První dvě, odehraná v uplynulých týdnech, vás nadchla, jinak byste se v tak hojném počtu na třetí nevraceli. Uvědomuji si však, že děj je spletitý a uplynulý čas nemilosrdně mlží paměť, proto je nasnadě stručně připomenout dosavadní osudy. Nechte se mým prostřednictvím uvést do děje, abyste hladce naskočili do rozjetého vozu vyprávění.

Tedy vzhůru na začátek cesty!

Erik, syn bohatého šlechtice Vladimíra Bertona a Sereny Bertonové, sestry krále Kastiona, vede klidný život zapáleného učenice v hlavním městě Elisianského království Mořské Bráně. Vzdělává se v Citadele, kde pod křídly mistra Trameria poznává i zakázané vědění o magické době. Když však do Mořské Brány zavítá nechvalně proslulý pirát Solomon Hejk, Erikova cesta životem se nenávratně změní. Vladimír a Solomon jsou dávní přátelé a na jejich popud se Erik vydává na výpravu na Vrbenskou vrchovinu, kde Solomon doufá v nalezení údajně znovu rostoucího magického stromu měsíční vrby. Erika doprovází bývalý voják, vychovatel, a hlavně přítel Teodor. Přidává se k nim Solomonova adoptivní dcera Lili, sama slovutná pirátská kapitánka. Na Vrbenské vrchovině se přes opevněnou vesnici Křižovatku, s pomocí místního kněze a starosty Gideonu, dostávají až k tajemnému a skrytému národu Lovců. V osadě hluboko v lesích se setkávají se sourozenci Kerinem a Devou. Kerin je nelítostný bojovník a ochránce svého lidu, zatímco v Devě se probouzí tajemné magické nadání.

Lovci jsou v těžké situaci. Sužováni temnými silami se jejich vůdci, moudří Zodpovědní, pokoušejí příčiny opatrně zkoumat. Kerin však vypátrá původce potíží a rozhodne se démonům postavit. Nejprve neúspěšně, ovšem po příchodu nečekaných návštěvníků se mu naskytne druhá šance a požádá je o pomoc. Kerin tedy v doprovodu Lili a Teodora vyrazí vstříc nebezpečí. Za nimi se vydává i Deva s Erikem. Společnými silami demony zničí a Deva probudí dříve zdánlivě mrtvý strom, který je nejspíš onou bájnou měsíční vrbou. Skrz ni proudí do světa zapomenutá síla a vše se pod jejím dotekem mění.

Deva však nic z toho nekontroluje a její život se stává ještě těžším. Kerin navíc utrpí při boji vážná zranění jak na těle, tak na duši a cosi zkaženého do něj vstoupí.

Teodor je při boji s démony zraněn a smrtelně otráven. Přesto se rozhodne vydat se na cestu, aby alespoň dohlédl na Erikův bezpečný návrat domů. Vše se šeredně pokazí, když v přístavním městě Poslední Přání skupinu napadne Liliina vzbouřená pirátská posádka. Devu, která i s Kerinem trojici doprovází, ovládne v zoufalé situaci magická síla a způsobí masakr. Nezbývá než prchat a doufat. Guvernér Vrbenské vrchoviny Drimer vyšle pronásledovatele a ti by je i dostihli a zabili, kdyby Teodor neobětoval život. Poté na pomoc přijíždějí rytíři Ofenova řádu z pevnosti Míru, jež leží na jižním úpatí Vrbenské vrchoviny. Velmistrem je tam totiž Teodorův dávný přítel Myron.

Po Teodorově pohřbu se naši hrdinové opět vydávají na cestu, tentokrát už s jasným cílem — putují do Mořské Brány. Kerin s Devou jsou vrženi do pro ně neznámého světa Elisianského království, ale díky Liliinu vedení a Erikovu přátelství se zdá, že neplánovaný životní zvrat zvládnou. A vše tomu nasvědčuje i potom, co konečně dorazí do Erikova vytouženého rodného města.

Lovci mezitím bojují vlastní bitvy. Pod tíhou situace a nabádání přízračného Lovce Erdua se rozhodnou všechny osady spojit a usídlit se v troskách prastaré opuštěné pevnosti jménem Kamenné Město. Chtějí pochopit a ovládnout sílu, která se díky Devě naplno probudila, a chránit to, co původně chránila ona stará pevnost. Guvernér Drimer ovšem naverbuje vojsko zločinců a žoldáků a vysílá ho na trestnou výpravu, aby

vytrhli kořeny čarodějného zla, co způsobilo masakr v Posledním Přání. Vojsko vypálí Křižovatku, jejíž obyvatelé prchnou pod Gideonovým vedením do nyní opuštěné Deviny a Kerinovy rodné lovecké osady. Tam nakonec dojde k osudovému střetu Lovců a vojska. Lovci probudí spící přírodní síly a zvítězí. Zaplatí za to ovšem vysokou cenu — mnoho životů ztracených, ale i změněných. Gideon se stává čímsi nelidsky smrtícím, Arga, jedna ze Zodpovědných, se potápí do zapovězených hlubin vlastních schopností a myslí. Tajemný Erdu zatím tahá za nitky a sleduje pro ostatní neznámé cíle.

Solomon se po rozloučení s Erikem a Lili vydává na vlastní výpravu. I jeho posádka se však vzbouří a zanechá ho na opuštěném ostrově, kde se setkává s dávnou přítelkyní, mořskou pannou Amelianou s kouzelnou mocí, díky níž se o vracející se magii dozví dříve než jiní. Je obelstěn a přiveden k umírající entitě, která ho využije jako schránku. Spojení trhá tělo i duši a Solomon balancuje na tenké hraně šílenství a přičetnosti. Vydává se na daleký kontinent Zlaté země, kde přes střípky vlastní minulosti putuje k čemusi neuchopitelnému a prastarému. Za pomoci černého domorodce Malé nohy a podivného stvoření pana Hroudý se dostává daleko do pouště, kde nachází spoutanými přírodními silami chráněnou horu, obývanou bájným okřídleným větrným lidem. Potká tam příbuznou entitu, s níž ho váže dávné pouto. Společně čelí hrozbě neznámého mocného mága a osvobozeného titána z dávných časů. Osudový boj však prohrávají. Chráněná hora je zničena, Solomonův prastarý bližní zabit a on sám zdrcen a umírající.

V Mořské Bráně mezitím Vladimír Berton se synem Dorianem plánují ovládnutí rozbuželého obchodu s drogou zvanou zlatý prach. Převzetí drogového obchodu se podaří, ovšem za cenu nebyvalého krveprolití, jež vyústí v probuzení temných sil i v Mořské Bráně. Zatímco démon rozpíná zhoubný vliv, přicházejí zprávy o masakru v Posledním Přání. Král Kastion je hluboce znepokojen, přijímá tvrdá opatření a království upadá v nejistotu. V tuto dobu se do hlavního města vydává i aranéský princ Varden, syn vévody Haidena. Ve Středovodí se letmo setkává právě v našem slavném podniku s Erikem a bájemi opředěným umělcem Bardem. Do hlavního města pak dorazí ve stejný osudný den.

Zrádný aranéský princ zneužívá nadpřirozené schopnosti, aby zavraždil krále a utekl. Zároveň proběhnou dlouho plánované vraždy napříč celým královstvím. Ukáže se i sílící démon a se zkaženými stoupenci se vydá na cestu plnou smrti směrem do Citadely.

Erik se po zběžném přivítání s rodinou rozhodne navštívit s Devou mistra Trameria, svého starého učitele a přítele. Klid a úleva se změní v noční můru, když v Citadele démonovi přísluhovači a aranéští vrazi rozpoutají vraždění. Erik a Deva se s Trameriem pokoušejí utéct, ovšem démon je dostihne. Jeho kořistí je totiž právě Deva.

Kerin se kvůli zradě a zoufalství poddá vnitřnímu zlu a stane se z něj služebník smrti. Chce tak zachránit sestru a postavit se démonovi. Jejich střet na mostě Nekonečný krok vyústí ve zřícení dávné stavby a démon i Kerin zmizí v hlubinách řeky.

Tramerius obětuje život v neúspěšném pokusu démona zastavit. Po střetu Kerina a démona přibíhá Lili a Devu s Erikem dopraví do bezpečí. Opět se tak vydávají na útěk před zkázou a smrtí.

A v tento okamžik, přátelé, začíná dnešní očekávané třetí dějství. Nezbývá než se do něj ponořit. Blázni a lháři právě přicházejí!

Na břehu jezera seděl muž. Zarostlý, bosý, oblečený ve špinavé tunice z hrubého sukna. Nevadilo mu nepohodlí studených ostrých kamenů, nevšímal si vzdálené siluety obrovské věže ani nádherné, nekonečné třpytivé hladiny. Nehybný jako socha zíral do rozevřených dlaní na předmět položený v nich.

Hodiny ubíhaly. Obraz se nezměnil, dokud se neozvaly kroky.

Muž se otočil. Spatřil člověka v bílém rouše, opatrně zlézajícího špatně schůdná skaliska. Vrátil se pohledem k dlaním a dál mu nevěnoval pozornost. Příchozí překonal obtížnou cestu a posadil se.

„Hmm...“

Ponořil bosé nohy do ledové vody, spokojeně je v ní máchal a sledoval malé vlnky, rozbíhající se po hladině.

„Nečekal jsem, že na mém oblíbeném místě někoho potkám.“

Muž stále zíral do dlaní.

Příchozí pokýval hlavou a zamyšleně se odvrátil. „Možná spolu máme něco sdílet. A možná je to ticho.“ Usmál se a pozoroval okolí. Kdesi v dálce vyskočila ryba. Ozval se hukot křídél a vedle na kameni se usadila obrovská vážka.

Muž nečekaně sevřel předmět v dlani, rozmáchl se a hodil ho daleko do jezera. Ten druhý muž letící předmět sledoval, dokud se naposledy nezaleskl a nezmizel pod hladinou.

Potom společně mlčeli, až se promlčeli k čemusi zvláštnímu.

Vůz se kodrcal po široké nezpevněné cestě. Na namrzlých gistenských stepích nebylo ani živáčka. Poslední obchodní karavanu potkali včera a jednoho osamělého cestovatele dnes po poledni. Do Estelonie mnoho lidí nemířilo. V zimě už vůbec ne. A když teď ve vzduchu visela válka, krajina zrcadel nesměle nastavovanou tvář odvrátila úplně.

Muž sedící na kozlíku, zabalený v lehkém plášti podivné béžové barvy, se ohlédl za sebe. Pokusil se na drsné, zarostlé tváři vykouzlit úsměv. Tři děti, zachumlané v kožešinách, k němu zvedly unavené pohledy. Muž ukázal směrem, kam mířili. Děti se postavily a opřely se o bedny, aby dobře viděly.

„Měsíční zlom,“ zašeptal muž.

Na obzoru se zjevily obrysy obrovské skalní stěny, táhnoucí se na obě strany jako nekonečná hradba. Děti zvědavě kulily oči, od úst jim stoupala pára, a pozorovaly horizont.

Dvě postarší muly je trpělivě vezly k cíli. Muž upadl do nepřítomného přemítání. Opuštěné gistenské stepi působily sklíčeně, nenaplněně. Ani v létě životem neoplývaly. Teď už ale zmizela i poslední stádečka dobytka a namrzlé travnaté pláně, věčně trpící suchem, vypadaly jako bohy zatracené místo nehodné pozornosti.

Muž se nedivil, že Gistenci jsou cyničtí, neukotvení a bez jakýchkoliv zásad. Stovky let je kovala země, kde neměli být

na co hrdí, neskrývala žádné zvláštní bohatství a nedala se ani pořádně bránit. Země utvářela charaktery mnohem víc, než by si většina lidí byla ochotna přiznat. Pochopitelný sebeklam, nastavený jako štít proti předurčenosti světa.

Jenže on věděl své.

Vše se opakovalo. Vše zůstávalo stejné. Zažil a viděl příliš. S pochopením ale přicházela i lhostejnost a nechuť pokoušet se někomu pravdu předat. I kdyby to šlo. A ono nešlo. Definovali lidé dělali předvídatelné věci. A k nim patřila i neochota naslouchat. Což byla vlastnost spojující lidský rod a dokazující, že jsou všichni stejní.

Jako všude i tady ale platila výjimka.

Krajina zrcadel.

Muž zvedl hlavu a s nepřítomným, unaveným úsměvem pozoroval temný pruh Měsíčního zlomu lemuující obzor. Vždy když se k němu blížil, rozléval se mu tělem podivný, až nepřirozený klid. A radost. Z toho, že tam zase bude všechno v pořádku. Že se tělo i duše opět ponoří do měsíčních vod a on nabere sílu, aby dokázal čelit světu i sám sobě. Jako spráskaný toulavý pes, vracející se do bezpečné a chápavé náruče domova. Z níž ho ale zlámaná povaha zase vyžene.

Přesně takový pes on byl.

Zároveň však vděčný a věrný.

Začínalo se smrákat. Ohlédl se a zjistil, že dětem padají hlavy a zavírají se jim oči. Poposedl si a nahrbil se tak, aby nespádl z kozlíku, až začne klimbat i on. Muly trpělivě kráčely dál a držely se rovné široké cesty. Nedalo se nikam odbočit, nedalo se ztratit.

Protože on už se našel.

A tak mohl zavřít oči.

Aniž by jeho nehlídaná mysl spadla z útesu přičetnosti.

Otevřel oči.

Žádné nadpřirozeno, jen nutný instinkt vypěstovaný těžkým životem.

Tmu umocňovala až sto metrů vysoká, temná kolmá skála, táhnoucí se na obě strany do zdánlivého nekonečna. Ve stínu Měsíčního zlomu, na jeho úpatí, se noc zdála jaksi uvězněná a koncentrovaná.

Muž se nehýbal a pokoušel se přivyknout temnotě. Ticho rušilo jen vrzání kol a frkání mul. Uchopil otěže a zastavil. Děti vzadu cosi zamumlaly, ale spaly dál. Muž seskočil z vozu, protáhl ztuhlé tělo, upravil si zašlou, otlučenou sponu ve tvaru měsíce a zachumlal se do lehkého béžového pláště.

Vykročil ke skalní stěně. Noc skrývala všechny details, ale on je znal dobře. Studená hrubá skála, narušená jen keříky a zakrslými stromky, držícími se zuby nehty v puklinách a na úzkých teráskách. Člověk těžko věřil, že šlo o dílo přírody, a ne výplod lidské touhy po izolaci, dokonalý obranný prvek chránící národ od okolního světa.

Muž si povzdechl. Několik učenců mu vysvětlovalo, že jde o kombinaci pohybu podloží a různých vrstev různého složení, a on jim věřil.

Zároveň však nedokázal zahnat pocit, že prozřetelnost a účelnost přebily nahodilost a přirozenost dechberoucího úkazu. Na rozdíl od učenců totiž věřil něčemu, s čím by se oni srovnat nedokázali.

Příroda se nemusela řídit jen nahodilostí či zákonitostmi.

Svět mohl mít vlastní *vůli*.

Obyvatelé země nebyli jediní, kdo si svět přizpůsoboval a přetvářel. Stejně tak si země, tempem pro obyčejnou mysl neuchopitelným, přetvářela k obrazu svému *lidi*.

Muž přistoupil ke skále tak blízko, že rozeznával obrysy Měsíčního schodu. Jediná oficiální, a také jediná schůdná cesta vypadala ve dne stejně neskutečně a působivě jako samotné skály. Měsíční schod byl však bez nejmenších pochyb vytvořený a účelně lidský.

Muž znal i jiné cesty. Náročné, nebezpečné a pro většinu lidí nezdolatelné. On však, na rozdíl od ostatních, možnosti Měsíčního zlomu, z donucení i obyčejné zvědavosti, za posledních dvacet let prozkoumal důkladně.

Ze tmy se vyloupily lidské obrysy. Muž se zastavil asi padesát metrů před úpatím skal a čekal. Dvě postavy, zabalené do podobných běžových plášťů, dorazily až k němu a obešly ho. Věděl, že pod pláští drží dlouhé úzké dýky. A že ve tmě u skály stojí nejmíň další dva, s krátkými prohnutými luky a šípy založenými na tetivách. Věděl, že mu nic nehrozí, stejně jako komukoliv přicházejícímu v míru. Jenže v noci bývaly hlídky na Měsíčním zlomu obzvláště obezřetné a nenechávaly se dlouho přemlouvat, aby... zakročily.

Voják se postavil před muže, podíval se mu do hrubé, vrásčité, neholené tváře, sklonil pohled k plášti a beze slov promnul látku mezi prsty.

„Je tu něco, co nám můžeš ukázat?“ zeptal se voják, když pustil lem.

Muž vysunul ruku zpod pláště, vyhrnul si rukáv a odhalil složitě tetované pokrývající chlupaté zjizvené předloktí a vedoucí i dál na paži. Voják chvíli vzor v temnotě zkoumal. Zdál se spokojený.

„Kolik?“ ukázal voják směrem k vozu.

„Tři,“ povzdechl si muž. „Naštěstí všechny v pořádku.“

„Přenocujete tady?“

„Ne. Chtěl bych, aby se probudili do...“ Muž se smutně usmál. „Lepšího světa.“

„Chápu. Vyvedeme vás bezpečně nahoru.“

„Díky.“

Muž se vrátil k vozu a opatrně se vyhoupl na kozlík. Žádné dítě se nevzbudilo.

Dorazili k Měsíčnímu schodu. Vojáci ke středu oje připevnili tažná lana a zapráhli před dvě staré muly silného koně. Všechna zvířata chytli za uzdy a vedli je. Muž pustil otěže a přenechal řízení vojákům. Dlouhé stoupání a zvětšující se hloubka zvířata vyváděla z míry a stávalo se, že po cestě vyšilovala.

Pohlédl vzhůru. Až do nebe se před ním tyčila vysekaná cesta. Klikatila se jako had, prudká a široká, s každou další zatačkou zahloubenější do Měsíčního zlomu. Překonávala výšku přes sto metrů, ale dlouhá byla víc než kilometr a pořád vytrvale stoupala. Zdálky připomínala prudké šikmé schody vedoucí do říše obrů.

Projeli kolem komplexu budov a stájí strážního stanoviště, nalepených zadní stěnou přímo na skálu. Nikdy tu nesídlily víc než dvě desítky vojáků. Zdálo se to málo, ale jejich úkolem nebyla obrana před nepřítelem. Jen dohlíželi na procházející poutníky a kupce.

Estelonie se podle mužova skromného názoru totiž stejně dobýt nedala.

A Měsíční schod už vůbec ne.

Na gistských rovinách bylo vše vidět na desítky kilometrů, takže přepadnout skalní cestu ze zálohy nebylo možné. A dobýt ji silou...

Muž zavrtěl hlavou.

Objeli kasárna s dřevěnou střechou a stoupali po Měsíčním schodu. Když dorazili k první plošině, kde se cesta stáčela o sto osmdesát stupňů vpravo, střechy budov se ztratily z dohledu pod nijak nechráněným okrajem skalní cesty.

Opět se mu klížily oči. Ještě si všiml malých dveří vedoucích z cesty v zatačce přímo do skály. Esteloňané využívali jeskynní systémy Měsíčního zlomu už od počátku věků. Zkušený člověk

by se dokázal estelonským krasovým podzemím dostat prakticky kamkoliv.

Vůz zahrnul k dalšímu stoupání a gistenské planiny se vzdalovaly. Vzpomínal na některé ze svých cest děsivými a smrtelnými, ale i nádhernými estelonskými jeskyněmi, a to ho rychle ukolébalo ke spánku.

Otevřel oči v poslední zatáčce před vrcholem. Vládla bezhvězdná a bezměsíčná noc a temné moře vzdálených gistenských plání se zdálo nekonečné. Odvrátil hlavu od podivného světa pod Měsíčním zlomem a sledoval, jak se skalní cesta stočila vpravo a rozšířila. Obzor se otevřel a odhalil zemi pro většinu lidstva nedosažitelnou, skrytou a nepochopenou.

Krajina zrcadel...

V nezvykle temné noci se mu zdála odtažitá a nemocná. Protože procházet se divokou Esteloníí za plného bezmračného úplňku, poslouchat šum vody a křídel obrovských vážek, sledovat lesk tůňek, bystrin a ranní rosy, to v člověku vzbuzovalo netušené skryté pocity. Muž byl proto rád, že děti klidně spí. Prál si, aby první dojem z jejich nového domova byl pravdivý.

Vyjeli na širokou, dokonale dlážděnou silnici. Vojáci vůz zavedli ke kraji a vypráhli koně i unavené muly. Odvedli zvířata a jeden z nich vydal pokyny blížící se hlídce.

Muž se rozhlédl po temné hraniční stanici. Rozkládala se zde rozlehlá osada a sídlilo tu jedno z vojenských velitelských

stanovišť rozmístěných podél Měsíčního zlomu. Jelikož byl Měsíční schod jediným oficiálním vstupem do Estelonie, úředníci tu vybírali daně a cla a prováděli kontroly. K tomu tu stál zájezdní hostinec, obslužné budovy a sklady, kurýrní stanice a stáje.

Když se muž obrátil, poblíž skalního schodu uviděl temné obrysy mnoha kulatých balvanů. Obrůstala je tráva a za roky nehybnosti se lehce zanořily do podloží. Pořád z nich ovšem sálal příslib nezastavitelné zkázy. Muž si představil, jak se tuny kamenné smrti řítí dolů Měsíčním schodem, a otrásl se.

Ze zamyšlení ho vytrhli vojáci, vedoucí ze stájí čerstvé tažné koně. Zapráhli je, beze slov se rozestoupili a pokynuli na rozloučenou. Muž kývl hlavou, uchopil otěže a vyrazil.

Kopyta klapala po dláždění, ale vůz nijak nepříjemně nedrncal. Silnice z Měsíčního zlomu do Stříbrné Věže byla vynikající, široká a rovná. Připomínala hlavní město. Dokonalé, nadzemské a zároveň úplně jiné než celý zbytek krajiny zrcadel.

Projížděli spící hranicí a on zavřel oči a zhluboka se nadechl. Temná noc možná skrývala toto místo pro zrak, ale nos...

Jiný vzduch, jiná vůně, jiná lehkost, jiná...

Svoboda.

Děti se v kožešinách zavrtěly. Zpoza beden na voze se zvedly tři hlavy a zvědavě se rozhlížely zalepenýma, vykulenýma očima po neznámém světě.

Muž seděl vedle cesty u ohně a v kotlíku vařil polévku ze sušeného masa, zeleniny a bylinek. Mávl na děti, aby se k němu přidaly. Ty se zvedly, převezly bedny a seskočily na zem. Kvůli sbírce nesourodého oblečení různé kvality vypadaly legračně. Muž na vzhled nedbal. Sehna, co sehnal. S rozčuchanými odrostlými vlasy působily děti zaměnitelně, mezi sedmi a deseti lety staré. Dívku by mezi nimi nikdo nepoznal.

Muž sledoval, jak se rozhlíží kolem, a nijak je nepopoháněl, jen zamíchal jídlo a přiložil pod kotlík, aby oheň nevyhasl.

Dlážděná silnice se klikatila skrz krásnou divokou přírodu. Skalky a skály, praskliny, pukliny, jezírka a vlhké doliny, potůčky. Krasová krajina plná mechů a trav, keřů, zakrsklých stromků a malých hájků. Spousta štěbetajících ptáků lovících bzučící hmyz. Padající kamínky uvolněné kopytem horské kozy. Křik dravce vysoko na obloze. Vzdálené šumění křídel obrovských estelonských vázek nad nedalekou vodou.

Trvalo několik minut, než děti konečně stočily zrak ke kotlíku, převzaly nabízené misky, nechaly si nalít hustou polévku a posadily se na kameny kolem ohně.

Ozval se klapot kopyt a zpoza skalky se vynořili dva jezdcí. Halili se do stejných béžových plášťů jako muž, jen měli navíc kápi, zrovna staženou na záda. U sedla se jim pohupovaly krátké prohnuté luky a toulce. Kromě jezdeckých bot a kožených rukavic jim pod rozhrnutým pláštěm probleskávala kožená kazajka, pobitá ocelovými cvoky.

Silniční hlídka se nezastavila. Muž jim pokynul na pozdrav a oni mu ho oplatili.

„Je čas vyrazit,“ popohnal děti hrubým, ale přívětivým hlasem jejich průvodce a ony spořádaly poslední sousta.

Uhasil oheň, zakryl poklicí kotlík se zbytkem jídla a uklidil ho i s trojnožkou na vůz. Schoval pytle s krmivem, nasadil koňům udidla a posadil se na kozlík. Děti už stály mezi bednami, připravené pozorovat nový svět.

Usmál se, švihl otěžemi a vyrazili.

Estelonská krajina nestoupala vysoko, ale zato byla rozmanitá, a silnice se proto klikatila. Většinou mírně stoupala či klesala a k překonání náročného terénu jí pomáhalo nespočet menších i větších mostů.

Otevíraly se před nimi výhledy na krásnou lesknoucí se krajinu, kromě silnice zdánlivě lidmi nedotčenou. Estelonie byla obrovská a Esteloňanů zase málo. Kromě hlavního města Stříbrné Věže se daly větší osady spočítat na prstech jedné ruky. Zbytek lidského osídlení představovaly jen samoty. Na náhorní plošině, obehnané strmými horskými štíty, se nedostávalo orné půdy, takže nebyl důvod koncentrovat zde živobytí.

Přesto však země nabízela nadbytek a bohatství, udržitelné díky estelonské skromnosti, pramenící z uctívání krajiny jako propojení světa lidského a božského, ale také díky vědomí nesmýslivosti hromadění a chamtivosti.

Střídmost probouzela *možnosti*.

V malé míře se tu v dolinkách a některých nezatopených přírodních *bubnech*, kde se usazovala hlína a tlející rostliny, pěstoval odolný druh ječmene. Obilniny v Estelonii nahrazovala zvláštní odrůda velikých hlíz, pěstovaných u jezer, jezírek i tůní. Rostlina se jmenovala *faz* a přirůstala ke břehu, kde natahovala kořeny do vody, zatímco listy a plody se plazily na suchou zem. Nikde jinde než v Estelonii nerostla. Neobešla se bez místních minerálních vod a zvláštní půdy. Faz chutnal nakysle, ale když si na něj člověk zvykl, jeho chuť si hýčkal. Hlízy fazu bývaly obrovské, a především syté. Navíc nepotřeboval zvláštní péči.

Chovala se tu stádečka horských koz, ale spíš jen pro potřeby hlavního města. Ostatním stačila sama bohatá země. Kamzíci a divoké kozy brázdili krajinu zrcadel na každém kroku. Hejna vodního ptactva obývala nekonečné břehy obrovských jezer. Průzračné vodní hlubiny se hemžily rybami, mělčiny a tůně zase škeblemi, bystřiny mřenkami a raky. Na vlhkých meších a u potůčků a pramínků se dařilo borůvkám a drobnému ovoci.

Silnice obtočila skalku a vůz vjel na dlouhý nízký most, překonávající podél skály kraj vyvýšeného jezírka, kde voda uvízla v neprostupném podloží, a nemohla tak unikat přes okraj do údolíčka poblíž.

Hlasité šumění křídel si uzmulo dětskou pozornost, a ony tak poprvé uviděly obrovské estelonské vážky. Jedna se vznášela nad vodní hladinou, druhá seděla na kameni. Byly až třicet centimetrů dlouhé a dokázaly ulovit a vysát i malé hlodavce. Nádherná tyrkysová těla, přecházející z modrých do zelených odstínů, se ve slunci leskla a připomínala vyleštěné kovové ozdoby.

Vážka se pohnula jako blesk a šum křídel zesílil. Děti polekane ucukly a bázně vyhlížely zpoza beden. Hmyzí dravec chvíli stál ve vzduchu a prohlížel si je, ale nakonec se odvrátil a odletěl. Jeho druh na kameni si jen nezaujatě rovnal průhledná křídla.

„Nemusíte se bát. Pokud *jugy* neohrožujete, nic vám neudělají.“

Děti se nezdály přesvědčené, a dokud nepřejeli most, vykukovaly zpoza beden jenom oči. Muž se usmál a mimoděk se poškrábal na předloktí. Jizvy od kusadel dokazovaly, že když už jste se s jugou do křížku pustili, líbit si to nenechala. Jenže chitinové články byly nejen krásné, ale i užitečné. Čím mladší juga, tím křehčí pancíř. Na ozdoby pořád vhodný, navíc snáze opracovatelný. Jugy se ale dožívaly desítky let. A chitin postupně tvrdl. Nejstarší kusy už měly na sobě brnění pevné jako ocelový plát. Mnoho lidí se v Estelonii živilo jejich lovem a zpracováváním úchvatných tyrkysových článků. Na populaci jug se to však neprojevalo. Šlo o zvířata instinktivně opatrná, obratná a v případě nebezpečí se spojovala do větších skupin. Oslepení či úmrtí nezkušeného lovce hejnem jug nebylo v Estelonii neobvyklé.

Most i jezírko se ztratily za skalkou a otevřel se výhled na svažující se krajinu. Silnice klesala po planině připomínající povrch potlučené pemzy. Skalky s keříky a travinami, bubny s mechem

a malými stromky, louky, to vše zdobené lesknoucími se kalužemi a jezírky.

Muž se usmál. Začínající zima byla dle jeho názoru tím nejkrásnějším obdobím. Namrzající vodní hladina, blyštivé krystalky ledu v trávě a na větvích, mihotající se ve větru, svěží ledový vzduch, plný uklidňujícího příslibu.

Děti zpozorovaly, že je čeká široký most, za nímž už se krajina narovнала a znovu z ní vystupovaly skály a kopečky. Jak se blížili, vykulené dětské oči spatřily propast.

Jejich první *estelon*.

Jeden z těch větších a taky známých. Pár desítek metrů za ním se otevíral výhled na Stříbrnou Věž, takže přes něj kráčeli i cizinci navštěvující hlavní město. Byl hluboký a táhl se do široka, někdy se ztrácel, někdy objevoval jen jako úzká škvíra. Šlo o známý estelonský zázrak, kterému cizinci nerozuměli, ale byli jím fascinováni.

Měsíční krajinu estelony doslova posévaly, prorůstaly jí jako žilkovanou horninou. Dlouhé od pár metrů po celé kilometry. Estelony byly vždy relativně úzké a nesmírně hluboké. Muž věděl, že vznikají kombinací mnoha vrstev různého podloží, která se v důsledku věků a erozivních vlivů hýbou, praskají a navzájem odmítají a přijímají. Spousta estelonů ani nevystupovala až k povrchu. Zůstávala jen součástí jeskynních systémů, plných podzemních řek, pramenů a jezer.

Dorazili na kraj oblého mostu a děti se naklonily, aby se pokusily dohlédnout až na temné dno hluboké pukliny. Jako ozvěna se k nim hnal hukot vody, slévající se kdesi na dně estelonu do divoké říčky.

Voda byla dalším estelonským zázrakem. Podloží způsobovalo, že někdy jezero leželo vysoko nad krajinou, zatímco v dolině pod ním bylo úplné sucho, protože voda se tam propadala vápenцем do hlubin. Voda se tak v Estelonii objevovala všude. Kvůli spodnímu tlaku dokonce prameny vyvěraly i vysoko na skále. Zároveň zemi ani v plném létě nikdy nesoužila žádná horka,

takže se bezpřítoková jezírka a kaluže skoro neodpařovaly a stojatá povrchová voda nikdy zcela nezmizela.

Krajina zrcadel.

A v ní Stříbrná věž.

Vynořila se, jakmile za mostem objeli skalku a překonali horizont. Vysoká skoro sto metrů, u základny desítky metrů široká, tyčící se k nebi jako úkaz božské zručnosti.

Děti oněměle zíraly do nížiny, kam právě klesali. Obrisy vzdáleného města, rozkládajícího se kolem Stříbrné věže, byly sotva rozeznatelné. Ovšem obraz bral dech, i když ho člověk spatřil už mnohokrát předtím.

Město leželo na břehu dvou jezer. Na severovýchodě ho smáčelo jezero Pravdy, táhnoucí se až sto kilometrů na sever. Největší jezero království, možná i světa. Nekonečná zářivá vodní hladina, klidné spící moře bez vln. Neobsažitelný zázrak, v němž se člověk pohledem snadno ztratil.

Na západní straně město sdílelo břehy s Posledním jezerem. Mnohem menším, ale pořád kilometry dlouhým i širokým. Šlo o poslední vodní plochu v estelonském nejdelším povrchově propojeném vodním toku. Systém jezer, vydatně zásobený z Šedých hor a spojený mohutnými říčními koryty, který ale zdánlivě končil právě v Posledním jezeře. Voda se z něj propadala kamsi do eselonského podloží a vyvěrala až z Měsíčního zlomu přímo na gistenské pláně jako severní část řeky Dvojité.

Muž na rozdíl od občasných návštěvníků Stříbrné Věže věděl, že Poslední jezero se nejmenuje kvůli svému umístění na toku. Podle estelonských pověstí šlo o poslední jezero, které zůstalo ještě z pradávných časů. Estelonská krajina se za staletí a tisíciletí výrazně měnila. Eroze, pohyby desek, i náhoda — jezera se přemísťovala, zanikala a vznikala. Stačila jedna prasklinka a vše bylo jinak. Voda neustále hledala cestu.

Poslední jezero bylo prý kdysi největší v celé Estelonii. Už věky ale umíralo a jeho břehy ustupovaly.

A to byla ta největší estelonská pravda a zároveň i lež.

Umíralo všechno a zároveň nic. Jen lidský dojem.

Vše plynulo a proudilo. Nic nemohlo zmizet ani nahodile vzniknout. Měnil se tvar a místo. Našla se vhodnější forma pro danou situaci, ale podstata zůstávala stejná, jen posunutá v čase, příhodnější a přeskupená.

Klesali po silnici a blížili se k obrovské věži uprostřed města, ležícího mezi dvěma jezery. Stříbrná Věž se odtud zdála jako obydlený most, úzká cesta přes průzračnou vodu, vedoucí kamsi do neznáma.

Esteloňané přes Měsíční schod pouštěli málokoho. Většinou šlo o obchodníky a poutníky, kteří znali Stříbrnou Věž, ale jinak nic. Těch, co by toužili krajinu zrcadel skutečně a nezištně prozkoumat a pochopit, přicházelo zanedbatelné množství.

Dál přitom ležel jiný svět, plný zázraků.

Estelony, voda, vážky, faz... Krajina zrcadel toho skrývala mnohem víc.

Muž zamyšleně promnul cíp béžového pláště mezi prsty.

Podivné rostliny a živočichové, kteří se nikde jinde nevyskytovali. Odchovaní podnebím a rázem krajiny, i jejím složením. Spousta druhů, podobně jako vážky juga, se naučila čerpat zdejší minerální sílu. Trávy *arkada*, zajišťující si dlouhověkost tvorbou pevných vláken, rostoucí výhradně na měkkých, vápenatých skalkách. Vzácné kolonie až několik metrů dlouhých šlahounů, pořád rostoucích a stále pevnějších. Dobře ošetřený arkadový plášť z nejstarších vláken se nikdy nerozpadl, neobnosil. Neprofoukl, nepromokl. Těžko se dal poškodit i čepelí. Při troše štěstí znamenal rozdíl mezi životem a smrtí. Předával se z rodičů na děti jako dědictví. Byl hrubý a nepoddajný, ale svými kvalitami nepohodlí upozadil.

Muž vzácné estelonské rostliny všechny ani neznal. Bodláky, jejichž opylené hlavy, lehké jako pírko a plné ostrých bodců, vítr rozfoukával kilometry po okolí. Popínavé rostliny, pevnější než lodní lano. Zakrslé borovice, rostoucí i na špicích holých skal, jejichž kořeny se táhly i sto metrů do země, dokud nenašly vodu. Květiny, jejichž vůně dokázala uspat člověka...

Muž se ohlédl po dětech, pozorujících nížinu kolem hlavního města a jezer. Představil si, co vše je v následujících měsících a letech čeká, a taky to, že ohromený výraz jim z tváří jen tak nezmizí.

Nedaleko cesty proletěla juga a děti se bázně stáhly za bedny. Muž zamyšleně pokýval hlavou. Obrovské vážky znal kdekdo. Ale estelonská hmyzí říše toho nabízela mnohem víc. Šedivé můry jménem *baian*, jejichž larvy hloubily nory ve skalách. Brouci *gusu*, hnízdící v kalužích a tůňkách, bránící je vlastním životem. Vosičky *lydy*, vyrábějící nejpevnější pavučiny na světě.

Estelonie byla rozmanitá, i co se predátorů týkalo. Medvědi, vlci, horské pumy. Z přístupné jižní části Šedých hor do země migrovala vysoká zvěř, takže ji dravci následovali. Krajina zrcadel ale pochopitelně zrodila i lovce unikátní. Divoké kočky *nistra*, koule načechrané slámové srsti, připomínající v krajině trsy suché trávy. Smečky šupinatých skákajících ještěrek *vur*, se zuby ostrými jako jehly, jejichž silné zadní nohy je vystřelily i několik metrů daleko a lovily i ve vodě. Početnější skupina si troufla i na osamocenou kozu. Zvláštní druh agresivního rosomáka jménem *iskar*. Srst mu po narození postupně tvrdla do hrubých štětín, až nakonec srůstala do pevných útvarů podobných šupinám. Díky vyprávění cizinců, na které nějaký starý iskar zaútočil, se zrodila legenda o estelonském drakovi.

Muž si představil zuřícího iskara s vytřeštěnými očima a otevřenou tlamou plnou zubů, ženoucího tlustého kupce zpátky na korbu naloženého vozu, a hlasitě se rozesmál. Děti se polekaně otočily, ale na nic se neptaly. A muž nic neříkal.

Na všechno přijdou časem samy.

Jednou je v loďce na jezeře vyděsí *fuga*, podivná štika s dlouhými úzkými čelistmi a se zuby jako dýky. Fugy se prý dožívaly i stovky let a nejstarší z nich dorůstaly i přes deset metrů. Poraní je *zín*, malá, ale nebezpečná a agresivní ryba, útočící na kořist

rohovitým ostrým bodcem vyrůstajícím z horní čelisti. Požahá je had *unur*, jehož kůže vylučovala paralyzující toxin, takže mu stačilo se o malého obratlovce jen otřít a počkat.

Ale tento svět, tak jiný a často nebezpečný, je přijme. Podivnost, tajemno a hlubiny krajiny zrcadel obrousí hrany jejich vlastní jinakosti. Estelonie jim dovolí, aby se *rozprostřely*, aby našli svou cestu.

Tohle vše krajina zrcadel dokázala.

Muž to věděl. Pomohla jemu, stejně jako mnoha před ním i mnoha po něm. Některé z nich sem za dlouhá léta i sám dovedl. Teď ho však provázely obavy. Objevily se jako nejasný, vzdálený nesoulad. Poslední rok však narůstaly. A obavy se jako vždy týkaly... lidí.

Kopyta klapala po silnici a vůz se blížil k městu. Na rovinách kolem Stříbrné Věže si krajinu ruka civilizace přece jen upravila. Zatímco ale svázaná, zotročená a přelidněná země ve zbytku království muže svírala a dusila, pohled na estelonské hospodaření ho vždy pohladil po duši. V dolících a na skalkách se pásla stádečka domestikovaných koz. Pastevcům s ochranou nepomáhali žádní psi, kozli si svěřence hlídali sami. V bahnitějších jezírkách, usazených v bubnech, se chovaly škeble. O jezírka se staralo dost lidí, protože pro *vury*, šupinaté skákající ještěrky, to byla oblíbená a snadno dostupná pochoutka.

Kromě pokroucených borovic na špičkách holých skal člověk v širokém okolí Stříbrné Věže nenarazil na žádné lesy. Na všech místech s dostatkem hlíny rostly jabloně a hrušky, případně je zabírala malinká sklizená políčka místního odolného ječmene. Právě probíhala sklizeň, a tak se po okolí hemžili lidé s nůšemi a bedýnkami. Muž byl za jindy nevidané rušno vděčný.

Dvě z dětí vyrostly ve Středovodí a třetí v Pátém Stínu, takže nic podobného estelonské divočině nikdy neviděly. Přes všechno zlé, co jim bezútěšný a krutý svět velkoměsta způsobil, zatím kolem sebe lidi potřebovaly.

Alespoň než se naučí žít jinak.

Projížděli kolem sadu hned vedle silnice. Vyhnuli se káře, na niž sběrači nakládali bedýnky. Děti hladově kulily oči na čerstvé ovoce. Muž si toho všiml. Zasmušil se. Věděl, že nešlo o hlad akutní. Byl to hlad táhnoucí se celým jejich životem.

Naproti se blížila jízdní hlídka doprovázející kupeckou kolonu. Muž uhnul na stranu a nechal kolonu vozů projet. Strážní mu pokynuli na pozdrav, ale nikdo jiný jim pozornost nevěnoval.

Obrovská věž se tyčila stále výš a domy se postupně vyjevovaly. Hlavní město nechránily žádné hradby, palisády, příkopy ani strážnice. Rozpínalo se do okolí jako popraskané, plující ledové kry. Ničím se nepodobalo ostatním sídlům v království, kde se tísnilo příliš mnoho lidí na příliš malém prostoru.

Zatímco několik koz, přežvykujících travu na nedaleké skalce, město i cestovatele nezaujatě přehlíželo, děti zíraly vpřed přímo nedočkavě.

Po pravé straně silnice stál obrovský zájezdní hostinec — srub postavený z kmenů tak silných, že dospělý muž u něj vypadal jako dítě. Několik pater, všechna s vnějšími ochozy, přesahujícími dřevěnou střechu, a mnoha kouřícími komíny. Dřevo na stavbu se muselo přivézt z obrovské dálky, až z okolních hor nebo jižního cípu země, kde do Estelonie zasahovaly husté lesy z Hadího hřbetu.

Silnice se rozšířila do dlážděné ulice. Kolemjdoucí si jich nevšíмали. Děti měly oči jen pro nezvyklé stavby a Stříbrnou věž, tyčící se vpravo nad roztodivnými střechami. Muž si pomyslel, že je bude pěkně bolet za krkem, a to až do doby, než věž začnou brát jako samozřejmost.

Nepodobalo se to tu vznešené hustotě Středovodí ani přízemní jednoduchosti Pátého Stínu. Každý dům byl unikát, různé materiály, styly i výšky. Široké volné prostory, ale ne nutně symetrické. I lidé se na první pohled lišili. Ženy i muži měli krátké vlasy, vyholené do tvarů a vzorů. Oblečení se šilo z béžových či nazelenalých látek, obepínalo těsně tělo, ženy nosily tuniky jen

trochu volnější a s hlubšími rozparky. Do vysokých lehkých bot se zastrkovaly nohavice a lidé chodili tiše.

Dětská fascinace zamířila vpřed, protože dorazili k bráně bez mříží či vrat. Na kamennou klenbu nenavazovaly ani žádné hradby. Stavbu pokrývaly nahusto vyryté nápisy v mrtvé estelonštině, která se ničím nepodobala dnešnímu běžnému elisianskému jazyku. Muž dokázal přečíst některá slova, ale smysluplně rozluštit by stovky metrů textu nedokázal. Věděl, že tady se obecně mluví o cestě a rozhodnutí. Ale podobných bran bylo kolem obrovského náměstí ještě devět a promyšlené schéma textu onoho celku bylo pro muže záhadou.

Samotnému náměstí ale rozuměl. V jeho středu stála malá socha drobného muže. Nehybný bůh Estel tam rozjímal uprostřed symbolické nekonečné hladiny a muž tam mnohokrát rozjímal s ním.

Zastavili na kraji ulice, vedle širokého průjezdu patřícího k dlouhé budově, jejíž část navazovala na pravou stranu brány. Dům přitahoval pozornost hlavně obrovskou terasou v posledním patře, zakrytou břidlicovou střechou na vysokých sloupech.

Na kraji terasy seděl v křesílku stařec, zabalený do deky cosi popíjel. Spatřil vůz, položil hrnek na příruční stoleček a zvedl se. Muž na kozlíku pokynul rukou. Stařec gesto oplatil, přehodil deku přes křeslo a vydal se dolů.

„Dál půjdeme pěšky. Vůz zůstane tady. Ale už to není daleko,“ řekl dětem muž, když slezl z kozlíku. Snažil se znít přátelsky. Hrubý hlas a vráscitá tvář mu to ztěžovaly, ale on věřil, že přes drsnou, životem zjizvenou slupku děti cítí jeho klid a upřímnost.

Chlapci a dívka slezli z vozu a postavili se za něj, namačkaní na sebe a držící se za ruce. Ze dvora k nim zamířili dva mladíci. Krátké světlé vlasy měli každý jinak vyholené a upravené. Jednomu zdobily uši malé stříbrné náušnice, druhému vybroušené chitinové kroužky z jugu.

„Koně patří pohraničnickům. Než jim je vrátíte, postarejte se o ně. Vůz i náklad předávám spícím očím,“ řekl muž.

Mladíci přikývli a dali se do práce. Na dvoře se objevil stařec. Rozpřáhl ruce a usmál se.

„Vítej, můj oblíbený poutníku!“

„Nechladne ti unuří čaj?“

Stařec se zasmál, přistoupil blíž a pevně se objali.

„Mám ho rád i studený,“ odtušil, když se pustili.

„Já vím. Rád tě vidím, Asule.“

„I já tebe, Relku.“

Asul se podíval na děti za mužovými zády. Poškrábal se na holé hlavě a povzdechl si.

„Míříte rovnou do Stříbrné věže?“

„Přesně tak.“

Asul se otočil a zamyšleně pozoroval vůz, kolem nějž se motali mladíci.

„Kolik?“ zeptal se Asul, když se zase otočil nazpět.

Muž zabručel, zavřel oči a chvíli pokyvoval hlavou.

„Padesát stříbrných.“

„Dobře, ale...“ Asul zalovil pod svrškem, vytáhl placatý měšec a odsypal mince. Schoval je do kapsy a měšec podal muži, kterého oslovil Relk. „Nechme to na osmdesáti.“

„Já ty peníze nepotřebuju, Asule,“ vzdychl odevzdaně Relk.

„A já už vůbec ne,“ ušklíbl se Asul a strčil mu měšec do ruky. „Přijdeš později na čaj?“

„Možná.“

„Dobře. Dnes se mi povedl tak akorát!“

„O tom nepochybuju,“ usmál se Relk. „Pozdravuj ženu a kluky.“

„Netuším, kde jsou,“ zasmál se Asul, mávl rukou a odešel k vozu prozkoumat náklad.

Relk zavrtěl hlavou a vydal se směrem k bráně. Děti chvíli sledovaly mladíky odvádějící koně a vůz, který jim byl v posledních dnech domovem. Nakonec se rozeběhly a následovaly svého průvodce.

Zarazily se u brány. Děti si bojácně prohlížely obrovský průchod. Zblízka už jasně viděly precizně vyryté nápisy pokrývající

stavbu. Muž se otočil a čekal, než se jeho svěřenci rozhodnou pokračovat. Jedno z dětí k němu doběhlo a zatahalo ho za plášť.

„Víš, co to znamená?“ zeptal se chlapec a ukázal na bránu.

„Jen něco málo,“ odpověděl a podíval se na děti, které ho obklopile a za očima se jim lesklo cosi podivného. Ten pohled poznával.

„Máte obavy a hromadu otázek. Cítíte se bezmocní. Se slovy to neumím, ale ptejte se. Udělám, co bude v mých silách.“

„Nikdy ses nezeptal na naše jména.“

Otázka muže překvapila. Holčička kulila světlé, ulepené oči a důležitost a pravdivost těch slov z nich přímo čísel.

„Ani jsi nám neřekl svoje. Ale jsi Relk. Proč jsi nám ho neřekl?“

„Já...“ muž si povzdechl. Poškrábal se v zacuchaných vlasech neurčitě tmavé barvy a dřepł si. „Protože to není tak úplně moje jméno.“

„Takže jsi lhář?“ zeptal se chlapec a muž viděl, že se děti pevně chytily za ruce.

„Ne. Nejsem. Ale tohle není jméno, se kterým jsem se narodil. Je součástí toho, kým jsem se stal. Je to cesta, po které jdu. A na kterou se vydáte i vy. Vaše jména znát nechci, protože nejsou vaše. Pouze vás zamykají ke všemu...“ chtěl říct *špatnému*, ale rozmyslel si to. „Co se vám dělo a bylo vám vnuceno. Jméno k vám přijde a vy poznáte, že je to správné.“

„Ale já mám svůj méno rád!“ zavzlykal chlapec a utřel si slzy a sopl.

Muž bodlo u srdce. Neuměl to. Tohle prostě nikdy neuměl.

„Pokud je opravdu tvoje, zase k tobě přijde.“

„A co je to teda Relk? Takový méno stejně vůbec není,“ zamračil se druhý chlapec a tvářil se na rozdíl od prvního vzdorně.

„Rel'kodo. Neklidný kámen. Je to ze stejné řeči jako nápisy tady na bráně,“ ukázal za sebe a pokusil se o úsměv. „Je toho moc a já vám to nedokážu předat. Proto vás vedu k lidem, kteří to umějí. Ale následovat mě nemusíte. Nikdy jste nemuseli. Ukázat vám začátek cesty je můj dar pro vás, nenucený a bezelstný.“

Pohlédl na obrovskou věž tyčící se vpravo za náměstím. „Vydám se teď tímto směrem. Lidé tam vám pomohou zjistit, jestli jsou vaše jména opravdu vaše.“

Podíval se na ufnukaného a vzdorného chlapce a mezi nimi stojící vykulenou holčičku, pokýval hlavou, otočil se a vykročil.

Když za sebou uslyšel rychlé kroky, oddechl si.

Prošli skrz bránu a děti kroutily hlavami, jak pozorovaly vnitřní oblouk pokrytý nápisy. Před nimi se otevřelo obrovské kruhové náměstí, po obvodu rámované zastřešeným podloubím, obehnané branami a různorodými domy. Zahnuli vpravo a zamířili k další bráně. Obcházeli obchůdky, malé sklady a stoly. Vše se zdálo bez života.

Relk se ohlédl po vzdálené tečce uprostřed dvě stě metrů širokého náměstí, soše boha Estela. Touto dobou tu bylo skutečně pusto. Díky té soše však nikdy ne úplně. Doufal, že děti tohle jednou také pochopí...

Další brána byla jiná, mnohem hranatější, ale stejně tak pokrytá vyrytým písmem. Když jí prošli, otevřel se výhled na okolí samotné Stříbrné věže.

Obrovská stavba se tyčila k nebi a vše ostatní se vedle ní zdálo nepodstatné. Děti hypnotizovala a nic jiného nevnímaly. Širokou ulici i okolí věže obklopovaly budovy jednotného charakteru, jiné než ve zbytku města. Zdály se prastaré, i když nedotknuté zubem času. Postavené z masivních kamenů a kamenných bloků, samé klenby a kamenné překlady. Stály blízko u sebe, pospojované mosty a terasami. Relk věděl, že jsou spojené i sklepeními a tunely vytesanými do skály. Věž i její nejbližší okolí totiž vyrůstaly z pevného skalního masivu, tvořícího jižní břeh jezera Pravdy, díky čemuž prastarý kolos v jinak proměnlivé estelonské krajině přežil.

Mosty a schodiště vedly i k nejnižším terasám samotné věže. Její trup navíc nebyl pravidelný. Šlo o mnohostěn s rozdílně tvarovanými patry. Pohled zdálky nelhal jen v tom, že se stavba směrem ke špičce zužovala.

Relk zavedl děti skrz kamenný portál do útrob komplexu. Dostali se na centrální dvůr, obklopený čtvercovým podloubím se sloupořadím. Uprostřed dvora bylo umělé jezírko, symbolicky zastřešené dřevěnou mřížovinou, vše hustě porostlé popínavými rostlinami. V kamenných korytech napříč dvorem rostly květiny, keře i stromky.

Děti zaujalo jezírko a tázavě pohlédly na Relka.

„Běžte.“

Rozeběhly se k vodě a sledovaly rybky míhající se pod hladinou. Muž se opřel o sloup a pozoroval je. Za okamžik se objevila žena a zamířila k němu.

„Vypadají klidně,“ prolomila ticho, když se postavila vedle muže.

„Jsou klidné,“ přikývl Relk.

„Jaký je jejich příběh?“

„Starší chlapec a dívka jsou ze Středovodí. Kluk dělal pacholka v hospodě. Když hostinský zjistil, že kluk dokáže podle čichu rozpoznávat, že se pivo, víno nebo maso začne brzo kazit, připoutal ho na řetěz do sklepa a jen ho vodil kontrolovat zásoby.“

„Nějaké týrání?“

„Naštěstí ne.“

„Nechal jsi hospodského žít?“

„Ano.“

„A co... dívka?“ zeptala se žena a promnula si vyholené spánky a obličej zvzrásněný obavami.

„Také měla štěstí.“

„Dobře.“

Holčička se zrovna pokoušela chytit rybku. Zasmála se, když ryba švihla ocasem a cákla jí vodu do obličeje.

„Její matka byla prostitutka. Závislá na prachu. Zjistila, že dcerka dokáže prohlubovat spánek, takže ji využívala, aby po sexu utlumila zákazníky a mohla je okrást. Bylo jen otázkou času, než by je za to někdo zabil. Když jsem holčičku odváděl,

matka ležela v bezvědomí ve vlastních zvratcích. Malá se ani nebránila. Myslím, že i ona si uvědomovala, že to pro ni bylo vysvobození.“

Chvilí tiše pozorovali děti máchající si ruce ve vodě. Bylo to klidné a bezprostřední, a hlavně už...

Nebylo kam spěchat.

„Ten poslední byl horší, že?“

„Ano,“ povzdechl si Relk. „Kluk byl součástí zlodějské party v Pátém Stínu. Gistenci je pochopitelně brzo pochytili. Kluk ale utekl. Znovu ho chytili, tentokrát ho ovšem důkladně zpracovali a zavřeli do ještě horší kobky. Utekl znovu. Pochopili, že dokáže nějak pracovat se železem, dost na to, aby se okovy nepatrně roztáhly a mříže vyboulily. Dorazil jsem do Pátého Stínu, zrovna když se rozeběhlo druhé pátrání. Našel jsem ho dřív než oni, bohužel jen těsně. Několik vojáků zaplatilo životem.“

„To je... politováníhodné,“ posmutněla žena.

„Ano.“

„Chceš se s nimi rozloučit?“

„Ne. Myslím, že... mě potřebují nechat za sebou, stejně jako všechno ostatní.“

„Chápu.“

Žena chtěla vykročit za dětmi, ale Relk ji znenadání chytil za paži.

„Mám obavy, Susto.“

Žena si ho prohlížela a trpělivě čekala na další slova.

„Cítím tady... strach.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Susta neutrálně a založila si paže na prsou.

„Bojí se celá Estelonie. Něco se děje. A nemyslím podivnou nervozitu v království. Něco, co vyvěrá přímo ze zdejší podstaty.“

„A ty se obáváš čeho přesně, *poutníku*?“

Její tón byl útočný, jako by dopředu věděla, co od něj uslyší. Muž stočil ustaraný pohled k dětem a vyslovil své obavy.

„Že estelonská pomoc už nemusí být tak nezištná. Že se *spící oči* mohou obrátit k...“ Podíval se na Sustu. „Nevyužitému potenciálu.“

„Tvoje obavy jsou nečekané, skoro až urážlivé. Na druhou stranu ti je nemohu vyčítat, protože neznám jejich původ.“

Lež, pomyslel si Relk. Ten pocit ho rozesmutněl.

„Ale budeš mít příležitost si o nich promluvit s někým povolanejším,“ povzdechla si nesouhlasně Susta. „*Probuzený* si tě vyžádal. Máš ho navštívit hned po návratu. Teď se zdržuje někde ve věži. Nenechávej ho čekat.“

„Nenechám,“ přikývl Relk, načež se Susta prudce otočila, až jí zavlála tunika s dlouhým rozparkem, a vydala se k dětem.

Relk se naposledy podíval k jezírku. V duchu dětem požehnal a otočil se k odchodu, aby zmizel dřív, než ho uvidí.

Spráskaný pes se vrátil domů.

A už zase od něčeho utíkal.

Protože jinak to neuměl.

Stříbrná věž skrývala nespočet knihoven. Koncentrované, shromažďované vědění, zastřešující stovky let vlády *spících očí*. Zvláštní bylo, že ani tady, v izolovaném světě estelonských zázraků, nikdo nevěděl, jak přesně společnost fungovala před pádem magie. *Spící oči* nepochybně navázaly na již fungující struktury. Přesto ani nejvýše postavení muži a ženy bariéru minulosti podle Relkova názoru nepřekonali.

A pokud ano, dokázali to dokonale tajit.

Relk měl příležitost za posledních dvacet let každý kruh spících očí poznat a pochopit jejich počínání. Proto si také troufal tvrdit, že Estelonii rozumí. Svým způsobem možná lépe než sami Esteloňané. Protože on, na rozdíl od místních, si Estelonii skutečně *vybral*.

Největší rozdíl oproti fungování společnosti ve zbytku království viděl v tom, že spící oči, estelonské vládnoucí kruhy, nepoháněly vpřed ambice. Většina lidí, směřujících ke zdroji organizovaného vědění a vedení, se prostě v jednom z kruhů zastavila.

Protože se našli.

Esteloňané neměli kněží. Každý byl sám sobě průvodcem i cestou a spolu s bránou v podobě okolního světa přistupoval ke skutečnosti za oponou, kudy krácel i bůh Estel. V rovině víry se nikdo nestavěl do nadřazené pozice. Šlo prostě jen o způsob přistoupení ke světu za oponou.

Spící oči, symbolicky stejně jako Stříbrná věž, tedy stály na *kruzích*. Nejširší kruh, *klidná hladina*, čítal několik set lidí. V *nočních duších* se lidé skrývalo kolem stovky. Asi padesát bylo *temných zrcadel*. Každý užší kruh zastával náročnější a komplikovanější úkoly, které se nutně nevztahovaly jen na duchovno a skutečnosti za oponou. Například Relkův přítel Asul patřil ke *klidné hladině* a staral se o správu nabývaného majetku. Velitel obrany Měsíčního zlomu byl zase *temným zrcadlem*. Vzhůru v kruzích se navíc nepostupovalo jen z kruhu širšího. Stávalo se, že přijali člena i z lidí stojících vně.

Strážců spánku byl přesný počet, vždy dvanáct. Na rozdíl od ostatních se neangažovali do fungování života za zdmi Stříbrné věže. Jejich úkol spočíval v pomoci *probuzenému*. Šlo o staré poradce, kteří probuzeného vybírali. Relk ale zastával soukromý názor, že jejich skutečným, nepsaným úkolem je hlídat, jestli probuzený plní očekávání do něj vložená. A pokud ne, postarali by se, aby se věci ubíraly směrem... přijatelnějším.

Víc než o názor šlo ale o neurčitou obavu.

Probuzený byl totiž Relkův přítel.

Přítáhl si arkadový plášť a otřásl se. Kamenné chodby Stříbrné věže v něm vzbuzovaly chlad a otažitosť. Jiný pocit než celá Estelonie. Kdyby jeho cesta kdysi začala zde, možná by zůstal navždy ztracený. Naštěstí spadl do divoké náruče krajiny zrcadel.

Usmál se. Vzpomněl si, jak ho Estelonie objala. A jak na břehu jednoho z jezer potkal člověka, který mu pomohl přijmout novou cestu i smířit se sám se sebou. Tenkrát ještě probuzeným nebyl. Stejně jako Relk i on hledal cestu. To nenadálé setkání a vzniklé přátelství trvalo stále. I teď, když k probuzenému mířil jako jeden z *poutníků*.

Relk k žádnému kruhu nepatřil. A až na výjimky k žádnému nepatřili ani ostatní poutníci. Protože nutné kvality člověk jen v Estelonii získal těžko. Poutníci byli volnými, neukotvenými, neovladatelnými smysly krajiny zrcadel.

A dělali cokoliv, co bylo třeba.

Relk vstoupil do výtahové šachty. Sedm metrů široká, osmdesát metrů vysoká, skrytá uprostřed Stříbrné věže. Obsluhovali ji čtyři muži z kruhu nočních duší. Jedna plošina jela dolů, druhá nahoru. Pomocí signalizačního zvonku obsluha předávala informaci o počtu pasažérů a patře, nahore přidali jako protizávaží kovové bloky. Kladkami pak stroj ovládali.

„Až nahoru,“ ohlásil Relk, a když se k němu dvě noční duše vydaly, beze slov odhalil paži až nad loket a ukázal jim složité tetování.

Relk vždy obdivoval, jak nepřítomné se zdály jejich oči. Možná za to mohly složité vzory vyholené v krátkých vlasech, ale nepřítomné se zdály i jejich pohyby. A kde v jednoduchých obtažených šatech měli schované úzké špičaté dýky, to Relk taky nikdy nezjistil.

Vystoupil na dřevěnou platformu a postavil se na plošinu. Vzhlédl vzhůru, ale raději pohled sklonil a chytil se zábradlí.

Z úzkého, vysokého nekonečna, ozářeného pochodněmi, se mu podlamovala kolena.

Plošina se za vrzání kladek a sténání lan pohnula.

Relk nepřítomně míjel dřevěné lávky vedoucí do jednotlivých pater a přemítal. Do mysli se mu vkrádala nejistota. Neviděl ho už dlouho. Obavy vše komplikovaly. Protože Relk se potřeboval setkat jak s probuzeným, tak se svým přítelem.

Jenže *kteřý* z nich si vyžádal jeho? Plošina se zastavila. Vykročil vpřed a ocitl se na kruhovém schodišti, obepínajícím centrální šachtu. Minul dveře do středu věže, vedoucí do výtahové strojovny, stejně jako ty vedoucí do předposledního patra. Za okamžik dorazil na samotný vrchol.

Vystoupal do otevřené kruhové místnosti. Dlážděná podlaha se uprostřed stáčela do složitého vzorování. Kolem místnosti se táhla tři patra dřevěných ochozů, podepřených vyřezávanými sloupy. Byly plné knihoven a vitrín a vedly z nich dveře do úzkých pokojů. Deset metrů vysoký kamenný kupolovitý strop pokrývaly rytiny, podobně jako brány na náměstí dole ve městě. V čele místnosti, směrem na východ, byl za dveřmi tunel vedoucí na nejvyšší terasu Stříbrné věže. Až ke stropní kopuli se ode dveří táhly vzhůru tři řady úzkých oken, zasklených tlustým, barevným sklem. Když se na špici věže probouzel nový den, tvořil na mozaikové podlaze oživé vzory.

Chvíli se rozhlížel. Ze zamyšlení ho vyrušil muž vycházející z přízemního pokoje naproti. Zkoumal jakýsi papír a Relka by si snad ani nevšiml.

„Poslal jsi pro mě, probuzený?“

Muž se otočil. Měl na sobě světlou halenu a kalhoty stažené těsně nad kotníky. Obutý byl do kožených sandálů. Byl hladce oholen a na rozdíl od ostatních Esteloňanů měl prošedivělé světlé vlasy jen krátce střižené a beze vzorů.

„Rád tě vidím, poutníku. Měsíční svit tě zavedl domů právě včas. Tvůj návrat jsem vyhlížel.“

„A já zase vyhlížel domov. Rád tě vidím, probuzený.“

Přistoupili k sobě a objali se. Když se pustili, ukázal Relk na papír.

„Důvod, proč jsem tu?“

„Ano, souvisí to,“ povzdechl si estelonský vůdce a pokynul Relkovi. „Pojď.“

Vystoupali na první ochoz. Prastaré dřevo vydávalo zvláštní zvuky a knihy, uložené v knihovnách, budily dojem čehosi... nebezpečného, uzamčeného.

Vstoupili do pracovny, využitě do posledního centimetru. Úzký prostor s oblými stěnami okupovaly stoly, psací desky a regály, vše zaskládané knihami, pergameny, kalamáři a brky, svíčkami, kovovými sponami na papír a těžítky. Překáželo tu několik židlí a v krbu se válely zbytky vychladlého popela.

Probuzený odsunul židle a prohledával stůl. Byl o poznání starší než Relk, ale v dobré kondici. Bez unavených očí nebo slabého dechu. Byl stejný, jako když se před dvaceti lety poznali. Relk si vzpomněl na člověka chodícího bosky po ostrých skalách, máchajícího si nohy v ledové vodě a natahujícího ruce nebezpečně blízko k obrovským jugám, levitujícím za hukotu průhledných křídel nad vodou.

Kdo s krajinou zrcadel splynul, tomu mnoho dala.

Probuzený konečně našel správné papíry, otočil se a opřel o kraj stolu.

„Dlouho jsme se neviděli, příteli.“

Relk ve světlých očích viděl smutek. Možná unavenou radost. Nebo možná...

Bezradnost.

„Čas utíká stále rychleji.“

„To máš pravdu,“ povzdechl si probuzený. „Co přinesla tvá poslední pout?“

„Přivedl jsem tři děti. Budou v pořádku. Já jen...“ Relk se odmlčel a probuzený trpělivě čekal. „Mám obavy. Obavy o Estelonii. Něco mezi lidmi rezonuje na nevědomé úrovni. Něco, co krajinu zrcadel... *ohne*.“

„Vždycky jsi byl vnímavý, dokonce hodně i na poutníka. Vnímavější než ti, kteří cítit mají. Vnímavější než já...“ Probuzený za sebou nahmátl papíry. Zastřeným pohledem se ztrácel kdesi za Relkem. „Tvé obavy jsou oprávněné. Tohle se stalo před pár dny. Je to strašné. Ale důležitější je, že se to stalo právě teď. Že se vícero skutečností sbíhá na nebezpečném vrcholu.“

Relk převzal dopis a četl. Pomalu prošel těžko uvěřitelným textem o čarodějnici z Vrbenské vrchoviny a masakru v Posledním Prání. Připadal si najednou starý a vyčerpaný.

„Co myslíš tím sbíháním skutečností?“

„Estelonie oslepla. Věštby nesahají dál než do současnosti.“ Probuzený převzal nazpět dopis a odložil ho na stůl. „Už desetiletí doufáme, že nová věštba překoná tuto dobu, ale nestalo se. Je to zlé, Relku.“

„Proud věcí nelze blokovat,“ namítl Relk. „Budoucnost se vyjeví.“

„Nebo je tu druhé vysvětlení.“ Pohlédli na sebe s ponurým porozuměním. „Proud se zastaví, vyschne. Dál už není *nic*.“

„Tomu nevěřím. Nemůžu. Je to...“

„Souhlasím,“ přikývl smutně probuzený. „Nelze na to přistoupit. Jen vyjádřit *proč* by si vzalo příliš velikou daň. Nicméně i pouhé přemítání o něčem tak zdrcujícím lidmi znatelně pohne. A jsou proto připraveni vydat se po nebezpečných cestách. Tady.“

Probuzený podal Relkovi další dokument. Tentokrát větší, oficiální. Stačil zběžný pohled, aby tíha textu mlčícímu Relkovi nahrbila záda.

„Můj příkaz pro povolení prodeje zlatého prachu a s ním spojených logistických oprávnění. Bohužel, nemohl jsem jinak.“

Relk vypadal starší a sešlejší než kdy dřív. Probuzený, sám zkroušený, se mu vyhýbal pohledem. Tváří v tvář dávnému příteli si připadal provinilý.

„Spící oči chtějí prolomit bariéru silou. Tento názor sílí už mnoho let. Jak to u prozřetelnosti bývá, vše se spojilo a našlo cestu. Vladimír Berton rozšířil své impérium a ovládl drogový

obchod. Když dorazili jeho emisaři s nabídkou, lidé v tom spatřili znamení, že nastal čas se po této cestě vydat.“

„Je to strašná chyba,“ hlesl Relk a odhodil dokument na stůl.

„Pro dobro nás všech doufám, že se mýlíš, příteli.“

„Prach je jako parazit. Jak se jednou nakazíš, už se ho nezbavíš. Živí se na zoufalství, lenosti a hlouposti a nakonec stráví úplně vše, čeho se dotkne.“

„Pro neopatrné jistě,“ namítl probuzený, ale do očí se Relkovi nepodíval.

Relk sevřel pěsti a stiskl čelist, aby udusil vše, co chtělo ven. V duchu proklel Vladimíra Bertona a celý slabý svět, který se před ním ohýbal.

„Musí existovat něco, čeho se dá chytit. Co můžeme dělat. Cokoliv jiného než spoléhat se na zdrogované myslí, bloumající mezi bděním a sněním a doufající v zázrak,“ vytlačil ze sebe Relk.

„Jen tohle. Je to víc než nic, ale ne o mnoho.“ Probuzený předal Relkovi třetí lejtstro. Tentokrát zažloutlý pergamen. „Starý přepis. Originál se datuje až do doby těsně po magickém pádu a dávno se rozpadl.“

Až přijde čas, kdy budoucnost dožene minulost, až se stane válka, co mění vše, tehdy se ukáže, zda osud dovolí ucházet se o trůn. Na samém konci, tam, kde umírají věštby, ve chvíli, kdy svět zadrží dech, se rozhodne, zda někdo si nasadí korunu snů.

Relk pustil pergamen k zemi, rozevřel ruce a bez hnutí zíral na veliké mozolnaté dlaně.

„Co se děje, příteli?“ zeptal se ustaraně probuzený.

„Kdo je autor?“ Relkovi se vybavila vzpomínka na dávno zapomenutý den. Odpověď na vlastní otázku mu vyvstávala v hlavě, aniž by ji hledal.

„Neznámý,“ povzdechl si probuzený. „Někteří tvrdí, že autor je —“

„Bard,“ zašeptal Relk.

„Ano,“ připustil probuzený. „Ale připisuje se mu kdeco. Je to prostě jednoduché a líbivé. Vypadáš, jako kdybys viděl ducha, příteli.“

„Před lety jsem Barda potkal,“ zachraptěl Relk. „Na cestě, kdesi daleko až u nerských bažin. Sdíleli jsme spolu oheň. A ráno byl... pryč.“

„O tom jsi mi nikdy nevyprávěl.“

„Ne, nevyprávěl.“

Protože to bylo... intimní. A neskutečné. Jako ztrácející se sen. Skoro jako blouznění zlomeného, nemocného muže, kterým jsem doufal, že v té době už nejsem.

„Byl to určitě on? Není ani jisté, že je skutečný. Může jít jen o legendu. Nebo obyčejné jméno zneužívané napříč historií.“

Ty oči...

„Byl to on. Ale bylo to... rychle pryč.“ Relk zíral na ruce a nemohl se od nich odtrhnout. Vrátila se mu dávno zapomenutá slova, ostrá jako nůž.

Ty ruce. Nebudou to ty ruce. Ty, které toho udělaly už tolik. Ty, které uměly. Ne. Bude to rozhodnutí. To je to, co tě čeká, Relku.

„Co je to ta koruna snů?“ přerušil Relk napjaté ticho.

„Těžko říct,“ odpověděl probuzený, popošel místností a zadíval se zaskleným oknem ven. „Věštby se o ní zmiňují. Lidé se o ní zmiňují. Ale vše se zdá jaksi...“ přimhouřil oči a naprázdno hmátl rukou do vzduchu. „Jako slepé šátrání v bahně. Kluzké a neforemné.“

„Takže metafora,“ povzdechl si Relk.

„Nejspíš,“ usmál se probuzený a otočil se nazpět k Relkovi. „A může se týkat čehokoliv. Ale vynořuje se opět v tomto čase a já v ní vidím odkaz na další z estelonských nevyhnutelností, tudíž zase osudově spjatou se vším, co se děje.“

„Doufáš, že se objeví *snílek*.“

Snílek. Člověk vědomě kráčející ve snech. Ten, který rozhrne oponu a prohlédne. Bez náznaků, záblesků a hádání. Ten, jehož

duše by dokázala kráčet po vodní hladině až za samotným Estelem a *promluvit* s ním. Relk se tomu hořce zasmál.

„Bláhovost.“

„Když ne teď, tak kdy?“

„Třeba nikdy.“

„Něco ale potřebujeme,“ zasmušil se probuzený. „Sám jsi to řekl. Něco, čeho se můžeme chytit. Cokoliv, jen ne nevyhnutelný pád do propasti nicoty.“

„Snílek je mýtus. A i kdyby nebyl, neobjevil by se z čista jasna. Někdo takový by se probouzel pomalu. Strhával na sebe pozornost.“

„Jedině pokud by už o sobě věděl i on sám,“ usmál se nepatrně probuzený. „Možná ještě nezačal *snít*.“

„Potom ho nenajdeš. Můžeš jen čekat.“

„Ale čekat už nelze. A já znám jediného člověka, co dokáže splnit i nespílitelné.“

Relk mlčel. Probuzený se odvrátil a pokynul. „Pojď.“

Vydali se ke dveřím. Relkův neslyšný krok v botách z měkké kůže kontrastoval s pleskáním sandálů. Prošli tunelem a stanuli na ochozu. Otevřela se před nimi Estelonie. Chvíli pozorovali jezero Pravdy a krajinu zrcadel. Studený vítr v neholené tváři Relka uklidňoval.

„Událost v Posledním Přání je první jiskra,“ promluvil konečně probuzený. „Zažehne plamen, který všechno změní. Chaos však nejen ničí, ale i dává do pohybu.“

„Vyžene snílka na světlo?“

„Doufejme,“ přitakal probuzený. „Estelonie se před chaosem uzavře. Ale poutníci se do něj naopak vydají. A při plnění úkolů se budete pozorně dívat. Ty, příteli, se vydáš do Zeky. Dostali jsme naléhavou zprávu od spřízněné duše. Je tam dívka, která tě potřebuje.“

„To město nemám rád.“

„Já vím. Ale narodil ses tam. Vikandii znáš. A taky cítím, že přesně tam by ses měl vydat.“

Opět mlčeli. Vysoký muž, poznamenaný životem, zabalený do arkadového pláště, a drobný mužík v haleně a kalhotách nad kotníky. Tak vzdálení, a přitom tak blízcí.

„Často teď vzpomínám na naše první společné roky,“ prolomil ticho Relk.

„To i já.“

„Chtěl bych to prožít znovu.“

„Takové věci se neopakují,“ odušil smutně probuzený.

„V krajině zrcadel by možná mohly.“

„Pravda. Osudy bývají stejně nevyzpytatelné jako estelon-ská voda. A jelikož k ní máme oba blízko, třeba se jí i podobáme.“

Dívali se na nekonečnou vodní hladinu a beze slov ji pozorovali ještě dlouho.

„Zůstáváš tu stále kratší dobu.“

„Tentokrát bych se zdržet chtěl. Bohužel nemůžu.“

„Ne, tím to není. Ztrácíš se. Domov se ti vzdaluje.“

Žena ležela zabalená v tenké pokrývce, skrz kterou prosvítala hebká kůže i oblé plné křivky. Pozorovala Relkovo nahé potetované tělo. Vzory hrubé i detailní, často nečitelné nebo poškozené jizvou. Slabé olejové lampy všemu dodávaly neskutečný vzhled.

„K přátelům se zády neotáčím,“ odvětil Relk, posadil se na kraj postele a natahoval si spodky a kalhoty.

„Kdyby to byl přítel, neposílal by tě pryč.“

Relk si odkašlal. Nazouval si vysoké boty, zastrkával do nich nohavice a pak vše šněroval. Dělal to mimoděk a u toho pozoroval ledovou noc, proudící nekrytými okny do otevřené letní ložnice. Měl to tu mnohem raději než uvnitř v domě. A ona taky. I kdyby jen na tu krátkou společnou chvíli. Sledoval odlesky hladiny Posledního jezera a poslouchal uklidňující disharmonii zvuků noční krajiny zrcadel. Na zádech ucítil dotek.

„Nechod.“

Žena si sedla za něj, přitiskla se nahým tělem a objala ho kolem pasu. Relk došněroval druhou botu, opatrně se otočil a políbil ji na čelo. Vymanil se z objetí a postavil se. Zvedl z křesla svršek a oblékl se. Z vnitřní kapsy vytáhl malinký kožený váček a položil ho na křeslo místo haleny.

„Už s tím konečně přestaň!“ zasyčela žena. „Ty nic platit nemusíš. Dokonce nesmíš! Zakazuji ti to!“

„Rád jsem tě viděl, Sal’ven. Jsi součástí toho, co je pro mě domov. Ať se ti stále vyhýbají bledé hvězdy.“

Sebral z křesla arkadový plášť a přehodil ho přes ramena. Naposledy se podíval na nádhernou nahou ženu s nezvykle černými krátkými vlasy, po stranách vyholenými do složitých vzorů. Ňadra se jí prudce zvedala, jak se jí v očích mísil vztek a smutek.

Vykročil k východu. Za sebou uslyšel pohyb. Neotočil se. Spolkl bolest, když mu váček s mincemi prudce mrštila do zad, a vstoupil do noci.

„Udus se tím!“ zakřičela, vyběhla do průchodu a dívala se, jak odchází. „A radši už se nevracej!“

Její slova zanikla ve vzlycích. Relk zmizel za skálou a ona se otočila, utřela slzy a posadila se na postel.

„Vrať se,“ zašeptala. „Ale vrať se jiný.“

Relk už byl daleko, aby ta slova mohl slyšet. Ale ani to nepotřeboval. Stejně jím rezonovala. Všechno to nevyřčené se v něm probouzelo. A zase usínalo.

Tak jak to mělo být.

Kráčel po skalnatém břehu umírajícího jezera a ukládal osamělý dům, stojící daleko za městem, do hezkých, klidných vzpomínek.

Už mnohokrát chtěl Sal'ven dát to, po čem toužila.

Prázdný váček.

Ten pocit naštěstí vždy změnil příchut'. Z lákavé, omamné a vybízející, na hořkou, suchou, popelavou. Závazek už v jeho životě nemohl hrát žádnou roli. I kdyby po něm sebevíc toužil. Nešlo totiž o to, že by se on nedokázal připoutat k ní. Srdce mu lámalo pomýšlení, že by se ona připoutala k někomu jako *on*.

Sestoupil k hladině, dřepł si a opláchł si obličej ledovou vodou. Chlad dokázal zahnat kđeco. Zvedł se a vykročil k městu. Jsem tam, kde jsem, pomysleł si a smutně se usmál. A to místo i stav se jmenuje *mír*. Nemůžu to pokoušet.

A už vůbec ne někoho svým jedovatým mírem nakazit.

Asul se zasmál a dolil Relkovi do prázdného kalíšku unuři čaj. Zabalení do dek seděli na kraji otevřeného střešního patra zásobovacího domu a pozorovali spící město.

„Takže ty jsi mu během jedné minuty dokázal prodat dvakrát ten stejný prstýnec z jugsy a potom mu ho zase ukrást a zmizet. Kdybych tě neznal, tak tomu nevěřím.“

„Mám...“ Relk se podíval na kalíšek položený v dlani. Vzpomněł si na probuzeného a na Barda. Zatřásl hlavou a rychle se napil. „Šikovné ruce.“

„To máš,“ zamlaskal spokojeně stařík a poškrábal se na holé hlavě.

„Dozvěděl jsem se o zlatém prachu, Asule.“

Stařík dlouze zamručel. Položil kalíšek a propletl si prsty v klíně.

„Chápu, jak se kvůli tomu musíš cítit.“

„A jak se kvůli tomu cítíš ty, Asule?“ zeptal se Relk, zvedl kalíšek k nosu, zavřel oči a s rozkoší nasál štiplavou vůni nápoje ze sušené hadí kůže.

„Víš, Relku, přemýšlím o tom už delší dobu,“ odvětil Asul a nepřítomně se usmál. „O tom, jak se cítím kvůli *čemukoliv*. A víš ty co? Je to zvláštní, ale došel jsem k jakémusi vnitřnímu smíření.“

„Vypadá to, že tě konečně zpracovala žena.“

Asul se zasmál a pokyvoval hlavou.

„Máš pravdu, zní to tak, že? Moc času k společné řeči nemáme. Vzdala to se mnou, a tak energii obrací ke klukům. Krajina zrcadel a závoj a tak vůbec, vždyť to znáš.“

„Znám.“

„Mně stačí jí být obklopen, víš? Nikdy jsem nepotřeboval se do ní *ponořit*.“

„Na tom není vůbec nic špatného, Asule.“

„To si piš, že sakra není,“ uchechtl se stařík a přátelsky ho štouchl pěstí do ramene. „Ale časy se mění, příteli. Měnily se vždy, ale teď, posledních pár let, se mění rychleji. Když máš děti, uvědomíš si to jaksi víc. A to mě vede k tomu, jak se ohledně věcí cítím. Já se prostě snažím vždy usmát a jenom to přijmout.“

„To zní, jako že ses vzdal, Asule,“ zachmuřil se Relk.

„Mohlo by být,“ připustil stařík. „Pravda je ale jinde. Já prostě přijal, že moje aktivní úloha ve světě skončila. Že už ho nijak neutvářím ani ho neměním. Tohle už přešlo na jiné. A mladí mají právo hrnout vpřed cokoliv, co jim přijde jako dobrý nápad. Protože, nakonec, hrnou to jenom na sebe. Já se budu smát a pít unuří čaj. Nebudu tu dělat nikým nechtěnou brzdu.“

„Lidé brzdy potřebují,“ povzdechl si Relk a napil se. Otrásl se, jak se pálivá tekutina rozlévala hrdlem. „Brzdy nám pomáhají nezabít se. Brzdy nám pomáhají neopakovat chyby, jsou pojistka před tím nejhorším. Koule u nohy tě může zachránit.“

„Souhlasím,“ přikývl Asul a dolil sobě i Relkovi čaj. „Ale člověk přikovaný, ten to nikdy jako požehnání brát nebude. A pomáhat komukoliv a čemukoliv navzdory povede vždy nakonec do iskarovy řiti. A proto říkám, ať si klidně skrz zlatý prach objevují své temné hlubiny, pokud věří, že je to někam zavede. Pokud mají pravdu a něco se jim otevře, dobře pro ně. Pokud ji nemají, nakonec to pochopí a něco se tím naučí. Každopádně, už to není můj svět ani moje starosti. A i když nechci být hrubý, příteli, řekl bych, že už to není ani tvůj svět a tvé starosti. Nemládneš. Prostě si užívejme zbytky svých krásných životů.“

Relk vzdychl a nasál vůni štiplavého nápoje. Vždy záleželo na okolnostech. A unuří čaj a klidná noc tvořily takové okolnosti, aby s Asulem dokonce souhlasil. Podíval se na staříka a ten se na něj usmál. Relk pozvedl lehce znečitlivěnou ruku s šálkem a soustředil se na mravenčení probíhající mu celým tělem.

„Tak na naše krásné životy, Asule.“

„Na naše krásné životy, Relku.“

Když vyražel, Asul ještě spal. Nebudil ho. Tiše se vytratil, ve skladech si od pomocníků vyzvedl nachystaný tlumok a vydal se k pohraničnickům. Tam už na něj čekal osedlaný kůň,

s brašnami s krmivem a měchy s vodou. Když Relk opouštěl Stříbrnou Věž, začínalo teprve svítat.

Krajina zrcadel se blyštěla a mihotala a on se snažil toto krásné ráno vnímat naplno. Netušil totiž, kdy ji uvidí znovu. Cítil se neodpočatý. Neklidný. Nespokojený.

Možná už byl vážně starý. Možná měl Asul pravdu. Bylo tady ale ještě něco. Poprvé za dvacet let v něm skřípala disharmonie. Poprvé pochyboval o svém místě.

Svět se skutečně měnil. On to věděl lépe než kdokoliv z kruhu spících očí. Co ho ale na tom bolelo, bylo to, že najednou nevnímal Estelonii jako útočiště. Tohle nečekané uvědomění ho bodlo. Zvláště proto, že ať už onemocní krajina zrcadel sebevíc, on už ji stejně nikdy neopustí. Zůstane jeho až do konce života. Pro nový závazek už v sobě nenajde sílu. Ani touhu. Bude Estelonii milovat, i kdyby ho zraňovala sebevíc.

Relk si povzdechl a zavrtěl hlavou.

Asul měl pravdu.

Byl starý.

A vzdal se.

Silnici ze Stříbrné Věže znal nazpaměť. Relkovi nevadilo ticho, klid ani nečinnost. Šlo o jednu z jeho skutečně užitečných vlastností, a cestování proto vítal. Cítil v něm mír.

Zastavil u zájezdního hostince na půl cesty k Měsíčnímu zlo-
mu. Nezdržel se, jen nechal koně napojit, nakrmit a odpočinout. Za další dvě hodiny už vjížděl do hraniční osady u Měsíčního schodu. Míjel lidi, jako by je ani neviděl. Pro okolí vypadal vždy osamělý, jaksi vytržený ze společenského obrazu. Dnes se tak ale i sám cítil.

Nikdy nepotřeboval víc než prohodit pár slov. Specifické, stále rostoucí tetování poutníka zařídilo zbytek. Odpočinek, klid, zásoby, účta... I když ne vždy upřímná, rozhodně pevná.

Když se naposledy ohlížel směrem do Estelonie, projela mu tělem úzkost, jakou ještě při opouštění krajiny zrcadel necítil.

Doufal, že tyto pocity k němu nevědomky nepřicházejí kdesi zpoza závoje.

Že omylem necítí jejich *opodstatněnost*.

Otočil se směrem k namrzlým gistenským stepům, rozlévajícím se hluboko pod ním jako moře až k obzoru. Bez páry, stoupající od úst, by jezdec i zvíře vypadali jako sochy strážící ústí skrytého, vyvýšeného světa.

„Slibuji, že příště tu zůstanu déle,“ zašeptal chraplavě Relk. „Mnohem déle. A slibuji to sám sobě.“

Poplácal koně po krku, seskočil ze sedla a vykročil s němým společníkem do nebezpečného moře, rozlévajícího se pod krajinou zreadel.

Sestoupil z Estelonie a až do večera nezastavil. Přenocoval v obchodní stanici ležící na půl cesty mezi Měsíčním schodem a Pátým Stínem. Druhý den vyrazil hned brzy ráno. Jako zdůraznění toho, že o tuto cestu nestál, ho přivítala mlha a vlezlý vítr.

Plánoval zamířit přímo na jih a projet skrz zamrzlé pastviny. Lepší a pohodlnější cesta sice vedla na jihovýchod, přímo do Pátého Stínu, u nějž začínala hojně využívaná, stovky kilometrů dlouhá obchodní stezka spojující Pátý Stín a vikandské hlavní město Zeku. On se však chtěl gistenskému hlavnímu městu vyhnout. Neměl rád města obecně, příliš uspěchaných a problémy sžíraných lidí na jednom místě. Pátý Stín mu však připadal ještě jaksí horší. Organizované, podmaněné zlo, spoutané peníze. Místo, kde váha fleradonů přebije jakékoliv zásady. Kde nikoho nezajímá, kým člověk je, jen to, jestli se na něm dá vydělat.

Podíval se na vyježděnou cestu vedoucí do Pátého Stínu, ale zavrtil hlavou. Popohnal koně a raději se i přes špatnou viditelnost vydal do stepí.

Gistensko spalo. Travnaté planiny zely prázdnotou a ledový vítr z nich dělal bezútěšné místo. Pastevci dobytčí stáda před zimou probírali a některé kusy poráželi, zbytek zahnali do stodol u malých statků, roztroušených daleko od sebe. Relk se u žádného hospodářství nezastavil. Kouřící komíny míjel obloukem

a putoval celý den. Jel krokem, nechtěl riskovat, že si kůň zlomí nohu v králičí noře. Přes stepi se nejezdilo dost pravidelně na to, aby zvířecí a lidské nohy udržovaly viditelné cesty.

Když se Relk konečně asi čtyřicet kilometrů jižně od Pátého Stínu napojil na obchodní stezku, už se smrákalo. Utábořil se, obstaral koně a přehodil přes něj deku. Když rozdělával skromný ohýnek na uvaření čaje, už padla tma. Relk žvýkal tuhý chleba a sušené maso. Myšlenky se mu stočily k Bardovi. Vzpomínal na jejich dávné setkání. Na jeho hypnotický monolog. Vše se mu dnešní noci vracelo, vybarvovalo. Jako by seděl vedle něj, tak jako před mnoha lety. Jako by byl součástí skládačky, která ještě nemá okraje ani střed, kde všechny dílky teprve hledají své místo.

Zahleděl se na ruce držící keramický hrníček.

Nebudou to ty ruce. Součástí skládačky nebudou tvé ruce.

Zavřel oči, protože najednou uviděl všechnu tu krev, která na rukou byla. Ty ruce *bývaly* on. Doufal, že už ho nedefinují, že je překonal. Na druhou stranu, to jediné doopravdy uměl. Děsilo ho, jak dobrý s nimi vlastně byl, kolik životů už jimi vzal.

Víc než vlastní ruce ho ale děsila možnost, že by na něm bylo důležité cokoliv *jiného*. Protože ve všem ostatním nestál za nic. Všechno ostatní mohl tak jediné podělat.

Ležel pod šikmým plachtovým přístřeškem, zabalený do deky a arkadového pláště, a pořád myslel na Barda. Snažil se ho z hlavy vyhnat, jenže pronikavé, hluboké modré oči překonávaly temnou noc i zavřená víčka a doprovázely Relka, dokud se mu konečně nepodařilo usnout.

Vzbudil se před svítáním, nezvykle neodpočatý, s bolavou hlavou. Bard ho provázel i ve snech a přinášel neklid. Raději vyrazil na cestu, aby noc nechal co nejdřív za sebou.

Za pár hodin potkal na stezce první kupecké vozy. Vyrážely z osady Nízká Voda, ležící na řece Dvojité. Šlo o hlavní říční přechod a největší osídlení na kupecké stezce na sever od Hadího hřbetu.

Relkovi ta osada nevadila. Vše tam bylo klidné a obydlí roztroušená. Přes řeku Dvojitou tu nevedl žádný most, jen se vysypávalo říční dno kameny, aby se udržoval sjízdný brod. Když na podzim a v zimě hladina klesla, vystoupily z vody i ostrůvky.

Na gistenské rovině Relk osadu viděl už z dálky. Blížil se ke kouřícím komínům a obrysy stavení se vyjasňovaly.

Život se tu v zimě zpomalil. Zemědělci, sedláci a nádeníci, hospodařící na políčkách táhnoucích se podél říčního toku, už dávno užívali výnosů letošní průměrné sklizně. Pracovalo se ve zdejší vodní mlýně, stejně jako v dalších, na celém toku Dvojité. Řezník a koželuh měli práce pořád dost, ale davy k sobě nelákali. Rybářů tu bylo jen pár. V Nízké Vodě fungovaly dvě kovárny, každá stála vedle jednoho ze dvou hostinců, představujících jakýsi střed vesnice na obou stranách řeky. Lidé se shromažďovali jedině tam.

Když Relk projížděl kolem severní hospody, všichni k němu obrátili zrak. Poutník většinou projížděl nepozorován, nedůležitý a nezajímavý. Pozornost proto Relka překvapila. Přičítal ji vesnické nudě a touze po rozptýlení, ale stejně raději přidal do kroku.

Když kůň konečně vstoupil do šumící ledové vody, Relkovi se ulevilo. Řeka v sobě nesla ducha krajiny zrcadel, něco jako vytrácející se vůni. Projížděl dlouhým brodem a pozoroval průzračnou hladinu. Sledoval kameny a přemítal nad tím, že kdyby lidi nestavěli mosty, ale zůstali jen u brodů, svět by byl možná lepším místem.

Zvedl hlavu a všiml si starého rybáře sedícího na protějším břehu. Obličej skrýval pod širokou krempou šedivého klobouku a Relk nedokázal říct, jestli spí, nebo bdí. Vedle něj ležel prut podepřený klacky a prázdný proutěný košík.

Když Relk vyjel z brodu, stařík se pořád ani nepohnul.

„Konečně zabrala,“ zabručel unaveně rybář. Relk zastavil koně a obrátil se. Stařík držel prut a snažil se vytáhnout úlovek

z vody. Když se nic zvláštního nedělo, Relk se rozhodl čekání ukončit.

„Jsem rád, že tě konečně zastihlo štěstí. Snad do večera naplníš celý koš,“ řekl.

„Tahle ryba není pro mě. Ó ne. Tahle bude pro tebe, *poutníku*.“

Relk ztuhl. Sevřel otěže a napjatě sledoval rybářův neúspěšný boj s úlovkem. Stařík se k němu otočil a na vráscitém obličejí se mu objevil překvapený výraz.

„Ty mi s tím nepomůžeš?“

Relk bojoval s nutkáním otočit koně, ujet a na starce zapomenout. Ten pohled byl ale tak obyčejný. A unavený.

Pustil otěže a seskočil z koně. Přistoupil k sedícímu rybáři, jednou rukou zabral za prut, z vody vyletěla ryba a přistála muži na klíně. Rybář ji vzal do rukou, vytáhl z tlamy háček a postavil se.

„Vidíš ji?“ zeptal se Relka. „Je to zvláštní.“

„V rybách se nevyznám.“

„Hmm...“ Stařík přejížděl po šupinách prstem. „Jeden, dva, tři, čtyři. Ne. Tady je pátej.“

Podíval se do Relkovy netečné tváře a nabídl mu rybu. Ten se ani nepohnul.

„Pátej stín. Vidíš. To je pro rybu špatný. Co s ní uděláš?“

Relkovi se staříka, držícího rybu v hubených, třesoucích se rukou, zželelo. Vzal ji, ale hned ji bez ohlednutí neomylně hodil do košíku. Obrátil se a nechal rybáře být.

„Pátej stín nemůžeš ignorovat, *poutníku*. O pátým stínu musíš rozhodnout!“

Relk se neohlédl. Vyšvihl se na koně a popohnal ho směrem do vesnice.

„Po pátým stínu už může přijít jediné šestej,“ zasténal rybář nešťastně. „Tomu nemůžeš utýct,“ zašeptal a bojácně ukročil vzad od nehybné ryby, upírající na něj veliké, zakalené oko. „Šestej bude špatnej...“

Relk přemýšlel, jestli bude mít hospodský ucházející pivo. Dostal na něj chuť. Potřeboval při obědě spláchnout jednu zkaženou rybu.

Pivo bylo samozřejmě kyselé.

Což vlastně fungovalo ještě lépe. Navíc dostal slušnou polévku a čeledín se postaral o koně. Relk se ale nezdržel dlouho. Lidé ho pozorovali.

Ještě když už se mu vesnice dávno ztratila za zády, přemýšlel Relk, co se tam asi stalo. Jeden bláznivý rybář? To nemohlo stačit. Prostě se měnilo všechno a všichni.

Co to viselo ve vzduchu, že se z lidí stávaly vyplašené srny?

Ve městech se tahle *vůně* vytrácela, ale venkované byli na podobné věci odjakživa citlivější. V malých skupinách se nic neskrýlo, nic neutajilo.

Možná estelonské vody, které tudy protékají...

Relk nevěděl, jestli vše na světě musí nutně dávat smysl. Co ale věděl, bylo to, že nemá vždy smysl snažit se na to přijít.

Ponořil se do cestovatelského klidu a netečnosti. Monotónní gistské planiny ho ukolébaly do polospánku, z kterého ho nevyrušilo ani několik kupeckých vozů míjejících ho jako osamocené a ztracené majáky života. Když se večer vedle cesty ukládal ke spánku, připadal si odpočatější než ráno. Nesmělé sněhové vločky dopadaly na plátěný přístřešek a Relk si užíval prázdnotu, vládnoucí mu v nerozptýlené mysli.

Cestování rozuměl. Cestovat *uměl*. I prostorem, i časem. Protože co jiného mohlo být nehybné vyčkávání než nepatrný skok do budoucnosti? Možná proto většina lidí neuměla klidně sedět. Nechtěli přijít o současnost ani o to, co kolem nich proletí jako pírkó ve větru. A proto jim unikalo to nejpodstatnější. Že čas a místo nejsou důležité. Jen *kdo*.

Vzbudil se náhle, pár okamžiků před rozedněním.

Ležel nehybně, jen poslouchal a nechával otevřené oči přivyknout slabému světlu. Kůň spal a tiše oddechoval. Jinak vládl

všude klid. Za necelou minutu však scénu doplnily dva stíny blížící se z jihu po kupecké stezce.

Relk se zvedl zpod nízkého přístřešku a čekal. Dva muži cestovali nalehko, v kvalitních kožených botách a teplém oblečení, s rukavicemi pobitými kovovými cvoky. Blíží pohled ale odhalil, že vše bylo už obnošené a často vyspravované. U pasu se jim houpaly krátké meče a Relk usoudil, že pod kožešinou lemovanými svršky schovávají brnění z tvrzené kůže.

„Co tak brzo vzhůru?“ zeptal se jeden z nich, načež se zastavili asi na deset kroků.

Relk mlčky hladil koně. Muži se na sebe podívali a pokročili dál. Krátké, zacuchané, neupravené vlasy, zarostlé obličej, snad nějaká jizva. Oba mladší než Relk.

„Cestuješ sám?“ zeptal se jeden, když se zastavili pár kroků od netečného Relka. „Žádná zbraň, ale zato krásnej silnej kůň. Na posla nejseš dost dobře oblečeněj, a ten by stejně nespál někde u cesty. Ne, ti to mají hezky zorganizovaný a naplánovaný, aby spávali v teple.“

„To si piš,“ přitakal druhý. „Bejt posel nemusí bejt vůbec špatný.“

„Tak tak,“ souhlasil ten první. „Jenže to ty nejseš, že? Takže buďto obyčejnej pocestnej, tak jako naše maličkosti...“

Druhý pokyvoval hlavou a položil ruku na jílec krátkého meče.

„...nebo jsi toho koně ukrad, což tak asi bude, protože nevyvádáš, že by sis ho mohl dovolit.“

„No jo. Takže je vlastně naše povinnost, abysme s tím něco udělali.“

„Přesně. Povinnost.“

„Ale nikdo o nás nemůže říct, že snad nerozumíme chlapovi ve tvý kůži.“

„Nebo že snad jsme úplný bastardi.“

Muži se zasmáli a tasili meče. Už si prohlíželi koně a sedlo s brašnami, ležící vedle plátěného přístřešku, ale na Relka se nedívali. Jinak by si všimli, jak se zachmuřil, zavřel oči, zavrtěl hlavou a vykročil vpřed.

„Když budeš hodnej, necháme tě jít —“

„Hej! Co si kurva myslíš —“

Muži se na sebe podívali a rozchechtali se. Zvedli zbraně a ro-zestoupili se. Relk zamířil k tomu, který couval, zatímco druhý ho obcházel, až mu zmizel ze zorného pole. Uhnutí očima toho couvajícího Relkovi prozradilo vše. Uskočil a sklonil se, zachytil zápěstí s mečem a zakroutil tak, že útočník přepadl vpřed.

Kosti praskly a ozval se šílený řev.

Relk překročil svíjejícího se chlapa a jeho překvapený kumpán odskočil vzad. Nepodělal se. Zaujal postoj a zaútočil. Poutník byl rychlejší. Vyhnul se meči skokem dopředu, do objetí útočníka. Čelem rozrazil nos, vykroutil ruku s mečem a úderem dlaní vylomil loketní kloub.

Řev znovu rozřal probouzející se gistské planiny, ale znenadání utichl. Relk totiž strhl muže stranou jako štít a jeho kumpán ho probodl mečem, který držel v neobratné levé ruce.

Relk odstoupil. Oba muži na sebe nevěřičně kulili vyděšené oči plné bolesti, ale jen do okamžiku, než prvnímu útočníkovi po hrdle přejela čepel. Zachrochtal, svalil se na zem a snažil se zdravou rukou sevřít rozšklebenou ránu. Druhý zíral na umírajícího kumpána a mačkal si probodnuté břicho. Když cizinec přistoupil i k němu, pokoušel se odplazit a vyděšeně hekal.

„Nevěřím na zbytečnou krutost,“ prohlásil Relk a kopnutím převrátil muže na břicho. Šlápl mu na záda a ozval se bolestný řev.

„Ovšem krutost účelná je nástroj. Opomíjený a odmítaný, používáný jen v nezbytnosti. A lidé si pak nalhávají, že není potřeba, že je to zlo. Bohužel se mýlí.“

Relk přesně mířeným seknutím přefal achilovku. Muž se šokem a návalem bolesti málem vyprostil. Relk přefal i druhou, ustoupil stranou a pozoroval, jak se zmrzačený zločinec kroutí a řve.

„Nic není tak silně výchovné jako pomník krutosti. Nezbytné krutosti. Protože bez ní se stane rozum bezbranný proti

šilenství. A to je ten paradox, příteli, který rozum sužuje a ničí. Proto vždy byli a vždy budou potřeba lidé jako já. Aby na nás ti rozumní mohli odložit svou zátěž, a třeba i předstírat, že vlastně neexistuje.“

Kopanec do obličeje muže na okamžik omráčil a utišil.

„Pomník krutosti, příteli,“ povzdechl si Relk a sehnul se, aby mu prohledal kapsy. „Tím přesně se staneš, jestli náhodou přežiješ.“

Zvedl se a schoval měšec do náprsní kapsy. Prohledal i muže, který mezitím vykrvácel opodál. Zmrzačený se probрал, bolestně skučel a třeštil oči na Relka, balícího tábor a sedlajícího koně. Když nasedl a vyrazil, zastavil se u zmrzačeného, div že mu kůň nešlápl na hlavu.

„Tohle už normálně nedělám. Nestavím pomníky. Ale ty,“ Relk si přitáhl arkadový plášť. „Ty jsi mi prostě musel pokazit ráno.“

Švihl otěžemi, kůň vykročil a stoupl muži na zlámanou ruku.

„Nesnáším pokažený rána,“ prohlásil do neutěšeného řevu, šířícího se prázdnými planinami, pocukrovanými čerstvým sněhem.

Popohnal koně do klusu, aby řevu ujel a mohl znovu upadnout do příjemné cestovní netečnosti.

Asi za dvě hodiny narazil na tábořiště. Muž a žena s podříznutými krky, ona navíc znásilněná. Stačilo, aby cestovali rychleji, aby před spaním minuli osamocенého poutníka, a čekal by na ně osud jiný.

Relk jim zatlačil oči a ženu přikryl dekou. Přemýšlel, kam a proč cestovali. Zima neřádům svědčila. Málo svědků a taky hlad a zoufalství. Pocestní skutečně riskovali.

Nedrželi hlídku, přepadli je ve spánku. Ne že by proti zběhlým zbojníkům něco zmožili, i kdyby si jich všimli včas. Měli počkat na kupeckou karavanu a držet se poblíž. Nabídnout se jim jako pomoc na cestě, zadarmo, jen za dopravu. Nebo nocovat daleko od stezky, v bezpečí temnoty.

Lidé na cestách byli buďto chytrí, nebo mrtví.

Ne že by to s Relkem příliš hnulo. Ale poslední dobou ho cizí neštěstí jaksí víc vyčerpávalo.

Zbytek dne už cestoval poklidně. Nikde se nezdržoval. Chtěl do večera dorazit až k Hadímu hřbetu, aby přespal v teple u vojenské základny ležící na úpatí kopců u kupecké stezky.

Obrysy stovky kilometrů dlouhého pásu kopců se před ním vynořily brzy a provázely ho celé odpoledne. Úzká hradba, spojující Blanamerské pohoří ve středu království s Šedými horami na západě, pro Relka představovala naprosté zosobnění přírodního předurčení. Hadí hřbet nestoupal výš než několik set metrů a v nejužším místě byl sotva padesát kilometrů široký. Děлил ale od sebe dva zcela odlišné světy.

Suché prázdné gistské roviny byly opakem úrodné zelené krajiny kousek na jih, plné kopečků a dolin, lesů a luk, sadů a políček, vesnic i zvěře. A proto ani lidé na obou stranách přírodní bariéry nemohli být rozdílnější.

Co vše dokázalo několik vrcholů.

Napříč celým královstvím.

Sever a jih.

Síla, pragmatičnost a řád proti blahobytu a dekadenci.

Prý se věci nedaly takto zjednodušovat. Relk to ale považoval za naprostý sebeklam. Naopak věřil, že bez zjednodušení se v komplikovaném světě vyznat nelze. Nemyslel si ale, že je sever nebo jih království lepší. Stejně jako jednotlivá vévodství či města. Věděl, že každé místo má svou žumpu.